

De spooktrein

Een toneelstuk in drie bedrijven
Door Arnold Ridley

Inhoud

Personages.....	2
Locatie en tijd.....	2
Eerste bedrijf.....	3
Tweede bedrijf.....	26
Derde bedrijf.....	50

Personages

(in volgorde van opkomst)

RICHARD WINTHROP

ELSIE

— Zijn vrouw

CHARLES MURDOCK

— Junior partner in Murdock & Son

PEGGY MURDOCK

— Zijn pasgetrouwde vrouw

TEDDIE DEAKIN

MISS BOURNE

JULIA PRICE

JOHN STERLING

SAUL HODGKIN

— Stationschef te Fal Vale

Arnoud Bos

Kim Scheerder

Pim van Alten

Markoesa Hamer

Onno Innemee

} Hetty Heyting

} Laus Steenbeeke

Locatie en tijd

Het toneelstuk speelt zich af in de kleine wachtkamer van een tussenstation te Fal Vale, een knooppunt van de *South Cornwall Joint Railway*, in de loop van vier uur.

- Eerste bedrijf: 22:00 uur
- Tweede bedrijf: 23:30 uur
- Derde bedrijf: 0:30 uur

Periode: begin jaren twintig van de vorige eeuw

Eerste bedrijf

Op het toneel de wachtkamer van *Fal Vale*, een afgelegen stationnetje in Cornwall. In het midden van de achterwand zit een centrale deur naar het perron en linksachter leidt een andere deur naar het kassakantoor. Naast deze deur bevindt zich een klein loket en het gebruikelijke houten dranghek. Aan weerszijden van de deur in de achterwand bieden twee zwaar getraliede ramen uitzicht op het perron. Rechtsvoor is een open haard waar een walmend vuur op zijn laatste benen loopt. Een tafel met de onvermijdelijke waterkaraf, een stevig drinkglas en spoorboekjes, staat een tikkeltje naar rechts op het toneel. Verder bestaat het enige meubilair uit een paar houten banken en ongemakkelijke, met leer beklede stoelen.

Als het doek opgaat, maakt de ruimte een uiterst deprimerende indruk. Het vuur walmt en een enkel gaslicht brandt zwakjes en werpt sombere schaduwen door de ruimte. Er is niet genoeg licht om te kunnen lezen en buiten regent het pijpenstelen. Alles lijkt vochtig en klef en flarden van het ranzige behang komen los van de muren. Van buiten klinkt een stoomfluit en door de ramen zijn de lichten van spoorwegwagons zichtbaar, als een trein langzaam het station binnenrijdt. Een tweede fluitsignaal. Een rinkelend kloksein.

SAUL HODGKIN komt binnen en draait de gaspit hoger; hij vertrekt door de centrale deur. (*De trein arriveert en vertrekt; "Iedereen uitstappen" wordt er geroepen en een deur klapt dicht.*) Er klinken stemmen en dan gaat de deur open en RICHARD WINTHROP en zijn vrouw ELSIE komen de wachtkamer binnen. RICHARD is een jongeman van 28, die er flink chagrijnig uitziet, en ELSIE een enigszins pruilende jongedame van 25.

ELSIE — (*Verschijnt met Richard door de centrale deur achter*) Dit is zeker de wachtkamer?

RICHARD — Het lijkt erop — het lijkt er verdomd veel op. (*Zet zijn koffer op tafel*)

ELSIE — Wat een rook! Typisch iets voor jou om me hier te brengen.

RICHARD — Jou brengen! Da's een goeie!

ELSIE — Koud, nat en akelig.

RICHARD — Akelig is het zeker.

ELSIE — Alsof jou dat iets kan schelen.

RICHARD — Misschien ben ik er wel aan gewend.

ELSIE — Bedankt.

RICHARD — Ach, verdomme nog aan toe, het is toch niet mijn schuld? Ik ben toch geen directeur van die vreselijke Spoorwegen? Het komt allemaal door die mafketel die eerst zijn bespottelijke hoed verliest en dan aan die stomme noodrem trekt! Zonder hem hadden we die verrekte aansluiting zeker gehaald.

ELSIE — Maar dan had jij een mooie reden gemist om te kunnen vloeken.

RICHARD — Welnee. Daar is altijd reden genoeg voor, zeker met dit klimaat... *(Naar de deur links en opent hem)* Wat voor godsgruwelijk hok is dit?

(Hij gaat het kantoor binnen en wordt gevolgd door ELSIE. De buitendeur wordt opnieuw geopend door SAUL HODGKIN, de stationschef en manusje-van-alles van Fal Vale. SAUL is een kleine, bebaarde man van rond de zestig, gekleed in een ouderwets, versleten uniform).

SAUL — Ik zeg alleen maar... 't is niet mijn schuld.

(CHARLES MURDOCK en PEGGY, zijn jonge vrouw, komen door de centrale deur binnen. Het stel is op huwelijksreis en ziet er stralend uit in hun nieuwe kleren. CHARLES is een knappe jongeman van 25 en PEGGY een aantrekkelijke meid van 20.)

CHARLES — *(Kijkt de ruimte rond)* Mijn God! Wat een holl!

PEGGY — Charlie, toch!

SAUL — *(Spreekt met iemand buiten beeld)* Hé! Hé! Waar gaan jullie naartoe? Niet daarheen! *(Af door centrale deur)*

CHARLES — *(Zet zijn koffers op tafel)* Wat gezellig is het hier, maar niet heus. *(Loopt naar de centrale deur en doet hem dicht).*

PEGGY — Maakt niet uit, schat.

(CHARLES komt naar voren en kust PEGGY)

(Herhaalt) Maakt niet uit.

CHARLES — Maakt wel uit! Goeie genade, dit is toch onze huwelijksnacht?

PEGGY — Uh-ja.

CHARLES — Dan willen we hier toch niet blijven rondhangen? Wat zullen ze in het hotel wel niet denken, als we wegblijven?

PEGGY — Hopelijk niet dat jij 'm ging knijpen en bent afgehaakt.

CHARLES — Wat een mop! *(Zingt zachtjes)* "Daar stond ik dan te wachten in de kerk, te wachten in de kerk". Nee, verdorie zeg, het is helemaal geen mop. Ik heb honger en jij bent moe, en we willen... naar ons hotel. Het was al erg genoeg dat we die trein in Exeter hebben gemist.

PEGGY — Dat was de schuld van m'n moeder. Ik wist wel dat we te laat zouden komen.

CHARLES — Ik wil alleen maar zeggen: die knul met z'n hoed moet op z'n lazer krijgen. Alleen een volslagen idioot laat een trein stoppen, omdat hij z'n hoed verliest. De rotzak.

PEGGY — Rustig! Rustig!

CHARLES — We hebben maar één week voor ik wegmoet en daarom baal ik van ieder verloren moment.

PEGGY — Laten we daar niet aan denken, schat. Laten we net doen alsof we altijd samen zullen zijn.

CHARLES — Het spijt me, lieverd. Ik zal me inhouden. Zeker vanavond. *(Kijkt rond.)* Eén voordeel: er is niemand in de buurt, we zijn eindelijk alleen. Geef me een kus en alles is weer goed.

(Ze kussen tweemaal. Precies op dat moment gaat de deur open en MISS BOURNE komt binnen, gevolgd door SAUL. MISS BOURNE is een dame op leeftijd en draagt een papegaaienkooi.)

MISS BOURNE — Oh!

(CHARLES en PEGGY gaan snel uiteen)

Mijn excuses! *(Draait naar SAUL)* Dit is de wachtkamer, neem ik aan?

SAUL — Jep!

MISS BOURNE — *(Tegen CHARLES en PEGGY)* Gaat u vooral verder.

CHARLES — O... uh... uh... we zijn al klaar.

(RICHARD en ELSIE keren terug uit het kantoor)

Hallo, hier zijn er nog een paar.

MISS BOURNE — Wat een afschuwelijke rooklucht. Jakkas! Jakkas!

CHARLES — *(Kijkt naar open haard)* 'Waar rook is, is vuur', zeggen ze, maar hier dus mooi niet.

SAUL — Voor zo laat op de avond is het best een aardig vuur.

PEGGY — Daar moeten we het maar mee doen, tot de volgende trein.

SAUL — Voor de zoveelste keer: er komt geen volgende trein.

CHARLES — Wat?

SAUL — Tot morgenochtend zeven uur komt er geen trein meer.

CHARLES — Hoor eens even, ik móet vanavond naar Truro met deze jongedame... mijn vrouw...

SAUL — Sorry, meneer, maar dat kan niet.

CHARLES — Waar kunnen we dan een auto huren?

SAUL — Er zijn hier geen auto's in de buurt.

CHARLES — Dus, wat stelt u voor?

SAUL — Als u vanavond nog ergens naartoe wilt, dan zult u moeten lopen.

CHARLES — Lieve hemel! (*Tegen PEGGY*) Het spijt me vreselijk, hoor Peg, maar ik ben bang dat we een groot probleem hebben.

PEGGY — Niets aan te doen, schat. Het geeft niet.

CHARLES — Ja, maar, verdomme nog aan toe... Wat ik zeggen wil... Nou vraag ik je!

RICHARD — Luister eens even, conducteur...

SAUL — Stationschef, meneer.

RICHARD — Ja, luister eens, meent u nou echt dat we vannacht niet verder kunnen?

SAUL — Dat is precies wat ik zeg.

RICHARD — Waar is dan het dichtstbijzijnde hotel?

SAUL — Truro.

CHARLES — Godsamme!

RICHARD — Er moet toch wel een of andere plek zijn waar we kunnen overnachten?

SAUL — Hier zijn geen huizen. Alleen een boerderij vijf mijl verderop langs de weg.

RICHARD — Maar *u* woont toch ergens?

SAUL — Ik fiets naar Truro.

RICHARD — Nou, dames en heren, het ziet er naar uit dat we hier tot morgenochtend moeten blijven.

CHARLES — Die stomme idioot! Waar is hij eigenlijk?

SAUL — (*Doet de centrale deur open en weer dicht*) Er staat nog iemand buiten.

CHARLES — Laten we hopen dat hij daar blijft. Als hij binnenkomt, krijgt hij een knal.

RICHARD — Ja, hij wordt bedankt voor deze hele toestand. Met z'n stomme hoed.

MISS BOURNE — Hij moet worden aangeklaagd of zo. Waarom zat hij aan de noodrem?

(*De deur gaat open en TEDDIE DEAKIN komt ongemerkt naar binnen. Het is een jonge dandy, compleet met monocle en een lang sigarettenpijpje*)

RICHARD — Het is een imbeciel.

CHARLES — Da's nog zacht uitgedrukt. Mijn handen jeuken gewoon!

TEDDIE — Kijk eens aan!

(*Iedereen draait zich om en kijkt naar TEDDIE*)

Wat een grandioos hutje! Hier zitten we dus met z'n allen! Waar zijn jullie mee bezig? Ruzie?

RICHARD — Helemaal niet. We zijn het allemaal roerend eens over het onderwerp van gesprek.

TEDDIE — Boeiend! En we blijven hier tot de ochtend, hè?

CHARLES — Ja!

TESSIE — Kostelijk amusant! Eindelijk gebeurt er eens iets dat de sleur van het leven doorbreekt.

CHARLES — Voor u misschien, meneer. Maar ons brengt het vreselijk in de problemen.

TEDDIE — Wat jammer nou! Eerlijk gezegd, vermaak ik me prima.

MISS BOURNE — Jongeman, heeft u dan echt geen gevoel voor verantwoordelijkheid?

TEDDIE — Verantwoordelijkheid? Waar heeft u het over?

MISS BOURNE — Het verbaast me niks dat u het woord niet kent.

TEDDIE — Zeg, u ergert zich toch niet aan mij? *(Hij legt kranten en tijdschriften op de tafel)*

MISS BOURNE — Het is schandalig dat u geen berouw toont, terwijl deze vreselijke toestand is veroorzaakt door u.

TEDDIE — Beste mevrouw... *(Hij legt zijn luchtkussen op tafel)*

MISS BOURNE — Ik ben helemaal geen 'beste mevrouw'... ik... ik bedoel... Laat die vrijpostigheid alstublieft achterwege.

TEDDIE — Sorry! *(Tegen RICHARD)* M'n hoed waaide weg.

RICHARD — Als je uit het raam gaat hangen, dan vraag je erom.

TEDDIE — Maar beste kerel, ik keek naar de vonken van de locomotief... ontzettend geinig!

CHARLES — Dat uw hoed wegwaait, is geen reden om aan de noodrem te trekken.

TEDDIE — Vindt u van niet?

CHARLES — Nee!

TEDDIE — Nou, ik wel. Het was een prachthoed. Vorige week pas gekocht. Trouwens, ik heb altijd al aan de noodrem willen trekken. Da's weer eens iets nieuws, vindt u niet?

RICHARD — Verdomme, man, heeft u dan geen enkel gevoel voor fatsoen?

TEDDIE — Fatsoen? Hoe bedoelt u?

RICHARD — Nou moet u eens goed luisteren. De hele toestand lijkt maar niet tot u door te dringen.

TEDDIE — Ik haat toestanden.

RICHARD — Door uw stupide fratsen missen wij onze aansluiting en stranden hier in dit godvergeten krot. En in plaats van enige spijtbetuiging, doet u net alsof u ons een grote dienst hebt bewezen.

TEDDIE — Jeetje, u mag mij niet zo erg, geloof ik.

RICHARD — Als ik u mijn ongezouten mening zou geven...

ELSIE — O, niet kibbelen, Richard. Het helpt toch niet, wat je ook zegt. We zitten hier nou eenmaal en we zullen hier moeten blijven.

SAUL — Het spijt me, mevrouw, maar u kunt hier niet blijven.

ELSIE — Wat?

RICHARD — Hè?

SAUL — Ik zei dat u hier niet kunt blijven.

RICHARD — Wat bedoelt u in godsnaam?

SAUL — Omdat er geen treinen meer komen, wordt alles 's nachts afgesloten... seinhuisjes, station, alles. Ik ga naar huis.

RICHARD — Dus?

SAUL — En voor ik ga, moet alles hier op slot.

RICHARD — Nee, dat kunt u niet doen.

SAUL — Dat zijn de regels en daar moet ik me aan houden.

RICHARD — Doe niet zo achterlijk! Wat moeten wij dan?

SAUL — Geen idee. Is mijn zaak niet. Regels zijn regels, dat is het enige wat ik weet. Jullie zouden naar de boerderij kunnen gaan.

RICHARD — Denkt u nou echt dat deze dames vijf mijl over een landweg gaan lopen op zo'n avond?

SAUL — U kunt hier niet blijven.

RICHARD — En wie gaat ons eruit gooien?

SAUL — Ik.

CHARLES — In uw eentje?

SAUL — *(Krabt zich achter de oren)* Ja, daar komt het wel op neer, geloof ik.

RICHARD — *(Trekt zijn overjas uit)* Oké, begin maar met mij.

TEDDIE — *(Gaat er eens goed voor zitten)* Jee, dit is echt kostelijk amusant! Helpers de ring uit. Eerste ronde! Boink! *(Gaat staan, beweegt achteruit en komt op de knieën van MISS BOURNE terecht.)*

MISS BOURNE — Houd toch uw mond, meneer!

TEDDIE — Sorry.

(RICHARD *loopt naar SAUL alsof hij wil boksen*)

SAUL — (*Tegen RICHARD, deinst terug*) Pas op, meneer, niet slaan...

RICHARD — Doe ik ook niet. Ik dacht dat u mij wilde slaan.

CHARLES — Kom op, laat ons hier blijven. Wij zorgen wel dat u geen problemen krijgt.

SAUL — Tsja, meneer, ik weet niet...

CHARLES — (*Drukt wat geld in SAULS hand*) Alles is geregeld zo, goed?

SAUL — Tsja, ik weet het niet... Ik heb geen keus.

CHARLES — Zo mag ik het horen. Kom op, hoe kunnen we het deze dames naar de zin maken? Dat vuur bijvoorbeeld lijkt helemaal nergens op.

SAUL — Er brandt ook vuur in het kantoor, maar ik weet niet of dat zoveel beter is.

CHARLES — Laten we eens gaan kijken, Peggy.

(*SAUL gaat als eerste af door de deur linksachter en CHARLES en PEGGY volgen hem naar het kassakantoor. Dan komt MISS BOURNE overeind van het bankje en juist wanneer zij de deur bereikt, herinnert zij zich haar papegaaienkooi; ze keert terug en graait hem weg voor TEDDIE, die hem juist aan het bestuderen is; daarna verdwijnt ze in het kantoor en wordt gevolgd door TEDDIE. ELSIE en RICHARD blijven alleen achter. ELSIE komt naar voren en gooit haar handtas op tafel*).

RICHARD — Nou, wat vind jij ervan, Elsie?

ELSIE — Niet veel. Maar jij zult wel weer in je element zijn.

RICHARD — Hoezo?

ELSIE — Het is toch een geweldige kans voor jou om het hoogste woord te voeren? Je wilde de stationschef al te lijf gaan en ging door het lint bij die jonge dwaas die aan de noodrem trok. Je vermaakt je zeker wel?

RICHARD — Alsjeblieft, Elsie, *blijven* we zo ruziemaken?

ELSIE — Ik dacht dat je dat wel leuk vond.

RICHARD — Kunnen we alles niet gewoon vergeten?

ELSIE — Wat jij vanmorgen tegen me zei, dat *kan* ik niet vergeten, als je dat soms bedoelt.

RICHARD — Het spijt me, dat ik vanochtend m'n zelfbeheersing verloor, maar dat was toch niet verwonderlijk? M'n bedrijf stond op het spel!

ELSIE — En de volgende keer is het je auto die niet wil starten of de toast die is aangebrand. Er is altijd wel iets.

RICHARD — Het was voor het eerst dat m'n personeel wilde staken!

ELSIE — En ik geef ze groot gelijk. Als je hen net zo honds behandelt als mij...

RICHARD — Vergeet niet dat jij ook tekeering tegen mij.

ELSIE — O natuurlijk, het was mijn schuld dat jij je gedroeg als een varken.

RICHARD — Dat zeg ik toch niet.

ELSIE — Wees gerust, zodra we morgen in Penzance ons huwelijk hebben ontbonden, zul je nooit meer last van me hebben.

RICHARD — Elsie alsjeblieft, het is toch doodzonde om er nu een streep onder te zetten? Waarom beginnen we niet opnieuw?

ELSIE — Daarvoor is het nu te laat. We houden ons aan de afspraak.

RICHARD — Maar...

ELSIE — Het heeft geen zin om alles weer door te nemen. We kunnen niet met elkaar opschieten en dat verandert nooit. Morgen in Penzance gaan wij scheiden.

RICHARD — Het is zo jammer.

ELSIE — Jij begon toch over een scheiding of ik?

RICHARD — Ik, maar...

ELSIE — Nou dan.

RICHARD — Ik was buiten mezelf van woede. Dat moet je toegeven. We waren *allebei* woedend.

ELSIE — Het spijt me zeer, maar ik ben nooit woedend.

RICHARD — Van buiten, ja, maar...

ELSIE — Lieg dan niet, alsjeblieft.

RICHARD — Elsie, wees toch redelijk.

ELSIE — O, waarom zouden we weer gaan bekechten. Dat heeft toch geen zin, Dick: jij bent en blijft een lompe bullebak.

RICHARD — Zelfs bullebakken hebben goede kanten.

ELSIE — Dat zal best. Maar dan nog passen wij niet bij elkaar. Als jij met een onnozele muts was getrouwd, was er niets aan de hand geweest. In ruil voor bescherming zou ze jouw tirannie hebben geslikt en naar je opkijken als naar een god. Maar ik zit anders in elkaar. Ik voel me niet aangetrokken door jouw mannelijke kracht,

want ik kan heel goed voor mezelf zorgen. Mijn hele leven ben ik nog nooit ergens bang voor geweest.

RICHARD — Dat is het hele punt, Elsie: jij bent zo verdomd onafhankelijk.

ELSIE — Zie je nou, daar ga je weer. Ik heb wel genoeg gehad voor vandaag: Ik ga naar de andere kamer.

(RICHARD *houdt ELSIE tegen als zij hem passeert*)

RICHARD — Elsie, voor de laatste keer, laten we het gewoon weer proberen.

ELSIE — Nee, Dick (*Loopt hem voorbij naar de deur links*) Mijn besluit staat vast.

(CHARLES *komt binnen vanuit het kassakantoor en loopt tegen haar aan*)

CHARLES — Sorry.

ELSIE — Geeft niet. (*Loopt het kassakantoor binnen*)

CHARLES — (*Tegen RICHARD*) Wat een toestand, zeg!

RICHARD — Volslagen absurd, hè?

CHARLES — Dat kunt u wel zeggen.

RICHARD — We zullen het tot de ochtend moeten zien uit te houden.

CHARLES — Dat vindt u misschien niet zo erg, meneer, maar voor mij is het een ramp.

RICHARD — Voor ons allemaal. U kunt er niets aan doen. Het komt allemaal door die stompzinnige jongeman.

CHARLES — Hoogst vervelend is het. U bent natuurlijk al een tijdje getrouwd?

RICHARD — Ja.

CHARLES — Dat maakt alles zeker een stuk gemakkelijker?

RICHARD — Ik denk het.

CHARLES — Weet u... uh... wij... mijn vrouw en ik... we zijn nog maar net getrouwd... we... (*Hij pakt een zakdoek om zijn neus te snuiten en een regen van confetti valt op de grond*)

RICHARD — Ik zie het.

CHARLES — Hè? (*Hij ziet de confetti*) Dit verradt alles, ben ik bang. Nou ja, wat maakt het uit, ik schaam me er niet voor; we... we zijn vandaag pas getrouwd.

RICHARD — O, gefeliciteerd.

CHARLES — Heerlijk is het, hè, om getrouwd te zijn? Om altijd een steun en toeverlaat te hebben in moeilijke tijden.

RICHARD — Daar zul je zelf wel achterkomen.

- CHARLES — Dat ben ik al. En gelukkig maar, want we hebben niet veel tijd meer.
- RICHARD — Hoezo? (*Kijkt om zich heen*) Hebben jullie ruzie gehad?
- CHARLES — Lieve God, nee!
- RICHARD — Neem me niet kwalijk.
- CHARLES — Het is al goed, meneer. Ik geloof best dat mensen soms ruzie hebben.
- RICHARD — Zeker weten.
- CHARLES — Ik kan het me nauwelijks voorstellen. Mijn probleem is eerlijk gezegd dat ik Murdock heet.
- RICHARD — Familie van Murdock & Zoon?
- CHARLES — Ja. Ik ben die zoon, jammer genoeg.
- RICHARD — O, ik begrijp het.
- CHARLES — Iedereen weet zeker dat wij failliet zijn?
- RICHARD — Toevallig zit ik in dezelfde branche, daarom weet ik het.
- CHARLES — Lieve hemel, dat is vreemd. Nou ja, het is definitief met ons gedaan. Volgende week ben ik weg uit Engeland.
- RICHARD — Alleen?
- CHARLES — Ja. Het leven in de tropen is slopend. Een moordende hitte, gruwelijke ziektes. Ik kan onmogelijk mijn vrouw meenemen. Alleen deze kleine huwelijksreis samen en dan... het is vreselijk!
- RICHARD — Moet u echt naar het buitenland?
- CHARLES — De theeplantages zijn m'n laatste hoop om er financieel weer bovenop te komen. In Engeland heb ik overal gesolliciteerd. Maar dat was onbegonnen werk. Peggy en ik waren al verloofd vóór de klap; van haar familie moest ze mij de bons geven, maar dat weigerde ze, de engel!... Zeg, ik weet eigenlijk niet waarom ik dit allemaal aan u vertel... Het is zeker oersaai?
- RICHARD — Helemaal niet.
- CHARLES — Wat vreemd toch hoe onze kille gewoontes plotsklaps verdwijnen bij de kleinste collectieve tegenslag. Als die malloot niet aan de noodrem had getrokken, hadden we nog steeds met starre blikken tegenover elkaar gezeten in een treinwagon, maar in plaats daarvan val ik u nu lastig met mijn meest intieme sores.
- PEGGY — (*Vanuit het kassakantoor*) Waar ben je, Charlie?
(*CHARLES springt op en rent naar de deur, waar zij juist binnenkomt*)

- CHARLES — Hier ben ik, lieverd. Heb je je ergens kunnen oprissen?
- PEGGY — Ja. Die oude dienstklopper heeft uiteindelijk toch nog een stuk zeep en een handdoek weten op te snorren.
- CHARLES — Mooi. Ik was juist aan het praten met meneer... uh...
- RICHARD — Winthrop is de naam.
- CHARLES — Peggy, dit is meneer Winthrop. Meneer Winthrop, mag ik u voorstellen aan Peggy... uh... mijn vrouw.
- RICHARD — *(Tegen PEGGY)* Hoe maakt u het?
- CHARLES — We zijn er juist achtergekomen dat we beiden in dezelfde branche zitten... Puur toeval.
- RICHARD — Ja, echt heel gek. *(Loopt naar links)*
- PEGGY — *(Kijkt naar RICHARD)* Alstublieft, ik wil u niet weggagen.
- RICHARD — Natuurlijk niet, mevrouw Murdock. Ik wil alleen iets tegen mijn vrouw zeggen.
(RICHARD gaat het kassakantoor binnen en sluit de deur achter zich)
- CHARLES — *(Omhelst PEGGY)* Hij lijkt me een sympathieke vent
- PEGGY — Ja.
- CHARLES — Zeg schat, wat een toestand is dit, hè?
- PEGGY — Er is niets aan te doen.
- CHARLES — Ik weet het. Maar om nou zo een huwelijksreis te beginnen... Als we *altijd* bij elkaar zouden blijven, was het niet zo erg.
- PEGGY — Hou daar over op, lieverd, alsjeblieft.
- CHARLES — Het spijt, Peg. Maar het is allemaal ook zo oneerlijk.
- PEGGY — Alsjeblieft!
- CHARLES — Kon je maar met me meegaan...
- PEGGY — Dat zou ik graag willen, dat weet je.
- CHARLES — Geen idee hoe ik het daar moet rooien.
- PEGGY — Liefje van me!
- CHARLES — Ik zou je overtocht niet eens kunnen betalen.
- PEGGY — Dat kunnen we toch lenen. Vanmorgen nog kreeg ik een brief van een man die bereid was...

CHARLES — Nee. Niet van zo iemand, lieverd. Dat lost niets op. Jij moet bij je familie in Engeland blijven, totdat de zaken weer beter gaan.

(Ze omhelzen elkaar)

PEGGY — Geef de moed niet op. Uiteindelijk komt het allemaal goed. Als je weg bent en alles zit tegen, denk dan aan mij en weet dat ik voor je zal bidden, m'n liefste.

(Het geluid van regen)

CHARLES — Lieve! *(Neemt haar in zijn armen en kust haar)*

(Het trek gordijn van het loket vliegt omhoog en TEDDIE steekt zijn hoofd naar buiten)

TEDDY — Iedereen overstappen! Iedereen overstappen! Ga in de rij staan, alstublieft. Sorry, alle kaartjes naar Londen zijn uitverkocht. Er zijn alleen nog excursies beschikbaar naar Aberdeen. *(Ziet CHARLES en PEGGY)* O, het spijt me vreselijk!

CHARLES — *(Geprikkeld)* Dit slaat werkelijk—

(Voordat hij in woede kan uitbarsten, wordt hij onderbroken door PEGGY die volkomen onverwachts in de lach is geschoten om TEDDIE'S act)

Peggy?

TEDDY — Ik geloof dat iemand mij wel mag. *(Begint te zingen)* "Ben je gelukkig, mijn vriend, en is jouw hemel zo blauw..."

(Nog heviger giert PEGGY het uit van het lachen)

CHARLES — Peggy, alsjeblieft!

TEDDY — *(Zingt)* "Vertel me dan wat jou zo blij maakt en laat me lachen met jou."

CHARLES — *(Woest tegen TEDDY)* Hou op!

TEDDIE — Vindt u mijn stem niet mooi?

CHARLES — Nee.

TEDDY — Cultuurbaar! *(Trekt zijn hoofd terug en schuift het loket met een klap dicht.)*

(Bezorgd draait CHARLES zich naar PEGGY die haar lachstuipen eindelijk onder controle heeft gekregen)

CHARLES — *(Onzeker)* Gaat het?

PEGGY — Het is niets, schat. Ben gewoon een beetje moe.

CHARLES — Ik heb al heel wat mafketels meegemaakt, maar deze is werkelijk het toppunt.

(Vanuit het kassakantoor komen RICHARD, ELSIE, MISS BOURNE, TEDDIE en SAUL de wachtkamer binnen)

- MISS BOURNE — Nog nooit van m'n leven heb ik zo'n belabberd station gezien. Reken maar dat er een brief naar de Spoorwegen gaat.
- SAUL — Dat moet u zeker doen, mevrouw. Zelf heb ik al zo vaak geschreven over de toestand hier.
- CHARLES — Wat is het probleem?
- RICHARD — *(Wijst naar het kassakantoor)* De regen komt door het dak naar binnen. We moesten daar weg.
- PEGGY — Ik heb een vreselijke honger.
- RICHARD — Is hier misschien iets te eten?
- SAUL — Wat?
- RICHARD — Is hier iets te eten?
- SAUL — Geen kruimel, meneer... Alleen maar water en dat vult niet echt.
- MISS BOURNE — Goeie genade! Wat zal m'n arme Loretta daarvan vinden? *(Tilt het doek van de kooi omhoog en maakt sussende geluidjes tegen haar papegaai)* Ze heeft een ei gelegd! *(Eén tel, dan slaat MISS BOURNE het doek vastbesloten terug)* Vergeet het maar, daar blijven jullie vanaf!
- CHARLES — Het beste kunnen we de banken rond het vuur zetten om het onszelf zo aangenaam mogelijk te maken.
- RICHARD — Goed idee.
- (CHARLES pakt de stoel rechts van de tafel en brengt hem naar voren. Daarna probeert hij het bankje op te tillen, bijna tot ontsteltenis van MISS BOURNE. RICHARD haalt een stoel uit het kassakantoor. Ze plaatsen de bank dichtbij de open haard)*
- CHARLES — Dat is beter zo.
- SAUL — U kunt die stoel niet uit het kantoor halen!
- RICHARD — Jawel, hoor. Kijk maar!
- (De dames nemen plaats)*
- TEDDIE — Nog steeds honger, dames en heren?
- PEGGY — Heel erg.
- TEDDIE — Dat regel ik wel eventjes.
- RICHARD — Hoe dan?
- ELSIE — Kunt u dat?

TEDDIE — *(Neemt een deken en spreidt dat over de tafel uit als een tafelkleed. Plaatst de waterkaraf in het midden. Drapeert zijn zakdoek over zijn arm).* Komt eraan, meneer. Eén moment, meneer. *(Gaat naar het loketraam en doet het trekkoord omhoog)* Zesmaal gebraden rundvlees met Yorkshirepudding, twee vegetarisch.

(In doodse stilte staart het gezelschap naar zijn capriolen. Niemand lacht en ook PEGGY doet haar best om niet te lachen.)

Komt zo met de lift. *(Het trekkoord valt omlaag)* Kan ik alvast iemand een aperitiefje aanbieden? Glaasje Campari misschien?

(Geen enkele reactie op het gesnuif van PEGGY na, die een hand tegen haar mond drukt om haar lachstuipten te smoren)

CHARLES — *(Gepikeerd)* Peggy, alsjeblieft.

MISS BOURNE — Jongeman, neemt u ooit weleens iets serieus in het leven?

TEDDIE — O, zeker wel.

MISS BOURNE — Wat dan, als ik vragen mag?

TEDDIE — Whiskey.

(Nu schiet PEGGY in een nerveuze schaterlach, tot grote ergernis van CHARLES)

CHARLES — *(Vermanend tegen PEGGY)* Hou je een beetje in, zeg!

Teddie — Twee glazen zijn genoeg voor een onverwachte kijk op de wereld. Het kan ook met Brandy, als je maar lang genoeg doordrinkt.

MISS BOURNE — Brutale snuiter!

TEDDIE — Dank u, dank u! Uit uw mond is dat het grootste compliment!

(Met haar hele lichaam schudt Peggy van het lachen en Charles grijpt haar stevig bij de schouders om haar weer bij zinnen te brengen)

CHARLES — En nu is het genoeg!

(Onmiddellijk komt Peggy tot bedaren)

TEDDIE — Waarom mag ze niet lachen? Het is toch grappig?!

(Als door een wesp gestoken schiet CHARLES overeind)

CHARLES — *(Furieus)* Nee! Nee! Dit is helemaal niet grappig!

TEDDIE — *(Verbaasd)* U vindt het niet grappig? Zelfs niet een beetje?

CHARLES — Nee meneer, u bent onuitstaanbaar!

TEDDIE — Goh... dat zeggen ze op de Club nou ook altijd.

- SAUL — Ik zie dat u allemaal vastbesloten bent om hier te blijven, dan ga ik maar naar huis. *(Naar het kassakantoor)*
- ELSIE — U gaat weg? Maar straks hebben we misschien iets nodig.
- RICHARD — Ja, u weet waar alles staat. Blijf alstublieft bij ons en we zullen u belonen.
- SAUL — *(Geschokt)* Wat, ik de hele nacht... hier blijven?!
- CHARLES — Waarom niet?
- SAUL — De hele nacht op het station van Fal Vale?
- RICHARD — Ja, waar anders?
- SAUL — Maar heeft u de verhalen over dit station dan niet gehoord?
- CHARLES — Nee.
- RICHARD — Nooit geweten zelfs dat het bestond.
- ELSIE — Wat is er dan?
- SAUL — Het... het spookt hier, mevrouw.
- ELSIE — Spoken?
- SAUL — Ja.
- MISS BOURNE — Mijn God!
- TEDDIE — Toe maar, een spookstation! Kostelijk amusant! *(Giert van het lachen)*
- SAUL — Lacht u maar, meneer.
- TEDDIE — Mag ik? O! Dank u zeer.
- SAUL — Voor de ochtend aanbreekt, piept u misschien wel anders.
- RICHARD — Wilt u zeggen dat u in geesten gelooft?
- SAUL — Jazeker. In deze streek zijn er maar weinigen die niet geloven... Voor geen goud zou ik in dit station blijven, *en zeker niet vannacht.*
- RICHARD — Maar u bent toch niet bang, als wij erbij zijn?
- SAUL — Ik... Ik weet het niet. U heeft er nooit iets over gehoord?
- RICHARD — Wat dan? Vertel ons in ieder geval dat verhaal, voor u vertrekt, zodat we weten wat ons te wachten staat.
- SAUL — Nee. Ik moet er echt vandoor. *(Naar kassakantoor)*
- CHARLES — Wacht even, u hoeft nog niet weg. Vertel ons alles over die geest of geesten... We willen iets leuks horen.
- SAUL — Iets leuks? Mijn God!

RICHARD — *(Naar Saul en stopt een bankbiljet in zijn hand)* Kom op.

SAUL — Goed dan, ik zal het u vertellen, maar ik waarschuw alvast dat het geen prettig verhaal wordt. Hier komt het: Twintig jaar geleden, precies op deze nacht, werkte hier een stationschef met de naam Ted Holmes. Heeft iemand die brug gezien, hier vlakbij?

CHARLES — Ja, ik.

SAUL — Dat is een brug over de Ross-rivier. Een draaibrug die vroeger werd bediend met een hefboom vanaf dit perron. In die tijd voeren er nog grote schepen de rivier op om chinaklei te halen. Maar die zijn er nu niet meer.

RICHARD — Ja, en?

SAUL — Twintig jaar geleden, precies op deze nacht, reisde een gezelschap naar een jaarfeest in Truro en ze huurden een extra trein om hen weer thuis te brengen in Sint Blande, verderop langs het spoor. Dat is de enige nachttrein die ooit over deze rails heeft gereden. Het was de taak van Ted Holmes die nacht om de brug te sluiten, want die stond anders altijd open, zodat de kleiboten met het getijde konden uitvaren. Het moet elf uur zijn geweest, toen vanuit Truro werd gebeld om de brug dicht te doen, want de trein stond op het punt te vertrekken. Ted antwoordde dat hij de brug onmiddellijk zou sluiten en dat waren de laatste woorden die ooit nog van hem zijn vernomen.

ELSIE — Wat gebeurde er dan?

SAUL — Dat vertel ik zo, mevrouw. Precies om elf uur zei Ted dat hij de brug zou sluiten. Hij loopt naar de deur en daar krijgt hij een beroerte en valt neer, daar op het perron, vlak voor die deur... dood!

MISS BOURNE — Afschuwelijk!

SAUL — En dat was nog niet het ergste, nog lang niet het ergste. Later, toen het allemaal voorbij was, vonden ze hem voor diezelfde deur, met de brandende lantaarn nog in zijn hand. Het moet half twaalf zijn geweest, toen de trein vertrok vanuit Truro en hier staat de brug nog wijd open en Ted Holmes ligt dood op het perron. Met een enorme vaart rijdt de trein het dal binnen, iedereen wil naar huis. Daar komt hij met veertig mijl per uur, schat ik. Die arme Ben Isaacs stond op de bok en het leek net alsof hij vlak voor het station gealarmeerd raakte... waardoor, dat weet alleen God, maar hij gooit zijn remmen erop en de trein scheurt door het station hier, met alle remmen aan, een gillende stoomfluit en toen... kedoef!

RICHARD — Mijn God!

CHARLES — Waren er veel slachtoffers?

SAUL — Zes op slag dood en twee bezwiken er later. Als door een wonder was die arme Ben Isaacs uit de trein geslingerd. Hij klom uit het water en liep terug naar het station hier, volkomen krankzinnig en ze zeggen dat hij nog urenlang over het perron heeft gelopen, zwaaiend met een rode lantaarn en *Rots der eeuwen* zingend. De volgende ochtend was hij dood en gelukkig maar voor hem. Zes lichamen werden uit de modder omhoog gehaald en hier neergelegd in deze wachtkamer.

MISS BOURNE — Wat een gruwelijke gebeurtenis.

SAUL — Ik had u gewaarschuwd dat het geen prettig verhaaltje was.

RICHARD — Ja, maar hoe zit het dan met dat gespook?

SAUL — Misschien heb ik al genoeg verteld. De dames beginnen bang te worden.

ELSIE — Helemaal niet. Waarom zouden *wij* daar bang van moeten worden? Gaat u alstublieft verder.

(Korte pauze)

SAUL — Sinds die nacht spookt het hier in dit station.

CHARLES — Door wie dan? Ted Holmes?

SAUL — Erger nog. Sommige nachten rinkelt het kloksein en komt er een trein gierend door het station gescheurd met alle remmen aan en een gillende stoomfluit.

RICHARD — Onzin.

SAUL — God weet dat ik de waarheid spreek, meneer. Op een avond, een tijdje terug, werd ik opgehouden door een onweersbui en net toen ik op weg ging, hoorde ik het kloksein rinkelen en ik zag hem voorbijkomen... ik zag de gloed van de oven... met m'n eigen ogen zag ik het, meneer!

CHARLES — Het zal wel een of andere goederentrein zijn, die dit jaar is gaan rijden.

SAUL — Ik zeg u toch dat er over deze rails geen treinen rijden van tien uur 's avonds tot zeven uur 's ochtends. Welke zou dat anders moeten zijn? Hij vertrekt nooit uit Truro en komt nooit in Sint Blande aan. Als het een echte trein was, waar komt hij dan vandaan? En waar gaat hij naartoe?

CHARLES — Hm! Ja.

SAUL — U gelooft mij niet?

CHARLES — Hier in Cornwall zijn jullie wel erg bijgelovig, hè.

SAUL — De mensen in deze streek rennen voor hun leven, als ze 's nachts een trein horen. Het kijken naar de spooktrein, zeggen ze, betekent een zekere dood.

RICHARD — Wat een pertinente onzin.

SAUL — Niet zo snel, meneer... niet zo snel. Op een avond twee maanden geleden breekt een zwerver deze wachtkamer binnen en de volgende ochtend vinden ze hem hier dood op de grond. De artsen zeggen dat hij was gestorven... van angst.

RICHARD — Puur toeval.

SAUL — Maar hoe verklaart u dan de trein, meneer? Velen hebben hem al over het spoor horen razen, en op een keer kwam iemand van de boerderij 's ochtends vroeg naar Truro gelopen om de trein naar Londen te nemen, toen hij een gedaante op het perron zag lopen, zwaaiend met een rode lantaarn en hij hoorde hem *Rots der Eeuwen* zingen. U kunt hier blijven, als u wilt, maar mij niet gezien. Ze zeggen dat de doden over het perron lopen met die arme Ben Isaacs aan het hoofd.

(De regen slaat tegen de ramen)

TEDDIE — Ha! Ha! Ha! Wat kostelijk amusant is dit allemaal! Nog nooit van m'n leven heb ik zo'n verrukkelijke grap gehoord!

SAUL — Grap?

TEDDIE — U denkt toch niet dat we al die kletspraatjes geloven?

SAUL — Ik wel, meneer.

TEDDIE — Dan bent u een nog groter liegbeest dan ik, beste kerel, en ik vond mezelf al zo'n goeie. Zo hoorde ik laatst een spookverhaal over een oeroud kerkje in de buurt van Blackwood. Daar stond dus een doopvont waarvan niemand de bodem kon zien. Donkergroen marmer. Jarenlang waren daar de baby'tjes van Blackwood gedoopt tot die fatale dag in mei... of was het juni?

PEGGY — *(Met grote ogen)* Wat gebeurde er toen?!

TEDDIE — Een jonge pastoor moest zijn eerste doop doen. Beetje zenuwachtig. Klamme handen. Dus toen hij dat mollige baby'tje boven het donkere water hield, gleed het plotseling uit zijn handen en toen... *(alsof hij het weer voor zich ziet)* toen...

(Onwillekeurig luistert iedereen ademloos toe)

MISS BOURNE — ... viel de baby in het water?

PEGGY — En ze hebben hem nooit meer teruggevonden?!

TEDDIE — *(Opeens luchtig)* O jawel hoor, want de pastoor dook hem achterna.

(Hij giert van het lachen, terwijl het gezelschap alweer afstand neemt)

PEGGY — *(Zenuwachtig)* Ha-ha... ha...

CHARLES — *(Dreigend)* Peggy!

(PEGGY lijkt weer in een onbedwingbare lachbui uit te barsten)

Niet doen!

PEGGY — *(Verontwaardigd)* Wat?! Ik lach toch niet?

SAUL — *(Tegen TEDDIE)* U neemt mij dus niet serieus, meneer?

TEDDIE — Niet boos worden, ouwe jongen. Maar weet u, tussen ons gezegd, het is allemaal wel erg vergezocht.

(Hij passeert MISS BOURNE die nog steeds in gedachten voor zich uitstaart)

(Fluistert onheilspellend) En in dat donkere water zag die pastoor op hetzelfde moment een silhouet van een dame in zwart satijn *(beschrijft MISS BOURNE)*, die haar vingers uitstrekke om... *(ziet de blik van MISS BOURNE)* Nee, misschien beter van niet.

MISS BOURNE — Dit is de laatste keer dat ik op deze lijn heb gereisd. Zo'n wanbeleid heb ik nog nooit meegemaakt. Een hele trein in de rivier! Is er dan geen betrouwbaar alarmsysteem?

SAUL — Het is maar enkel spoor, mevrouw, en toen het ongeluk gebeurde, was deze lijn nog maar net geopend. Nu is alles anders en blijft de draaibrug altijd dicht.

RICHARD — Nou, stationschef, uw verhaal was vrij griezelig, maar toch erg amusant. Sorry, dat ik het allemaal niet geloof, maar echt...

PEGGY — *(Komt plotseling overeind en schreeuwt)* Kijk!

RICHARD & CHARLES — Wat is er?!

MISS BOURNE — Aa!

PEGGY — Ik dacht dat ik iemand door het raam naar binnen zag kijken.

(SAUL rent naar de deur en doet hem open. Alle mannen rennen het perron op)

ELSIE — *(Rustig naar het raam)* Het zal je verbeelding wel zijn geweest.

PEGGY — Nee. Ik zag het heel duidelijk.

MISS BOURNE — Dit is werkelijk een uiterst onaangenaam station.

(De mannen keren terug. SAUL gaat het kassakantoor binnen en sluit daar deuren. CHARLES werpt een bedenkelijke blik richting PEGGY)

RICHARD — Niemand te zien.

TEDDIE — *(Sluit de buitendeur)* Misschien één van die leuke, oude geesten.

CHARLES — Hou je mond, idioot die je d'r bent! *(Wijst naar PEGGY)* Zie je dan niet wat je aanricht?!

TEDDIE — Sorry. *(Gaat op de bank zitten voor het raam linksachter)*

ELSIE — *(Tegen PEGGY)* Je hebt het je waarschijnlijk verbeeld.

PEGGY — Misschien wel. Het spijt me als ik u heb laten schrikken.

ELSIE — Ik was helemaal niet bang.

RICHARD — *(Tegen PEGGY)* Dat heb je met spookverhalen, mevrouw Murdock; die maken zelfs de dappersten onder ons bang. Al durft niet iedereen dat toe te geven.

ELSIE — Dank je.

RICHARD — Ik had het niet over jou.

ELSIE — Dat zal wel.

(SAUL komt weer binnen uit het kassakantoor en trekt zijn jas aan)

RICHARD — Heeft u niet wat kolen voor ons, stationschef? Dit vuur stelt niets meer voor, ziet u.

SAUL — Sorry, meneer, maar de kolen zijn bijna op. Ik zal kijken hoeveel er nog is. *(Gaat het kassakantoor binnen)*

MISS BOURNE — Het is hier ontzettend vochtig en koud. Ik weet zeker dat mijn Loretta ziek gaat worden. Haar ei zal bederven en dan zijn al haar zorgen voor niets geweest.

TEDDIE — *(Naar MISS BOURNE toe)* O, niet zo somber, mensen. Het had erger gekund.

MISS BOURNE — *(Gaat staan en dwingt TEDDY achteruit)* Voor u misschien, jongeman. U heeft ons in deze afschuwelijke situatie gebracht en in plaats van spijt te betuigen, lacht u ons alleen maar uit. U bent een schobbejak zonder manieren.

(SAUL komt binnen en loopt richting centrale deur)

TEDDIE — Nou ja zeg.

MISS BOURNE — Mijn lieve zus in Truro zal de hele nacht opblijven om op mij te wachten, en ik zit hier in een koud spoorwegstation, met allemaal geesten en zo om me heen en u zit daar maar te lachen en doet verder niets. Ik wil niet meer in dezelfde ruimte zijn als u. *(Grijpt de papegaaienkooi en stevent naar de deur van het kassakantoor)* O! O!

CHARLES — Wat is er aan de hand?

MISS BOURNE — Ik zag iets bewegen daarbinnen, ik weet het zeker.

CHARLES — *(Gaat het kassakantoor binnen en keert terug)* Er is daar niets. Alleen een zak aardappels ligt er op de grond.

MISS BOURNE — *(Geëmotioneerd)* O, jeetjemina, jeetjemina. En ik had al zo'n hekel aan aardappels!

ELSIE — Er is niets aan de hand, echt niet.

SAUL — Zo, ik ben ervandoor *(Naar het kassakantoor)*

RICHARD — Zeg, hé!

SAUL — *(Kijkt angstig om zich heen)* Ik vertrouw het hier niet, meneer, ik vertrouw het helemaal niet. Ik blijf hier niet langer, voor geen goud. Ik weet veel teveel over dit station.

CHARLES — Ziet u dan niet dat u de dames overstuur maakt?

SAUL — Dat is niet mijn schuld, meneer. Ik heb u meteen al gewaarschuwd dat het station van Fal Vale geen aangename plek is om te overnachten. Luister naar mijn advies en vertrek naar de boerderij nu het nog kan. *(Naar het loketraam, doet het trek gordijn omhoog en pakt een fietslantaarn)*

RICHARD — Geen denken aan!

ELSIE — Het idee, zeg. We gaan toch niet omkomen van de kou, alleen vanwege een suf spookverhaal.

SAUL — Goed dan, mevrouw. Ik heb gedaan wat ik kon, maar het risico wordt mij te groot. Ik heb een vrouw en kinderen die op me wachten.

RICHARD — Nou, smeer 'm dan maar... als u zo bang bent...

SAUL — Bang? Ik ben zeker bang, meneer. Ik schaam me niet om het toe te geven.

CHARLES — Waar staat uw fiets?

SAUL — Buiten onder de luifel. Heeft u een lucifer, meneer?

CHARLES — *(Geeft hem lucifers)* Alstublieft.

(Er klinkt weer regen)

SAUL — Dank u wel, meneer.

(Steekt de fietslantaarn aan) Morgen om zeven uur ben ik terug om u op de trein te zetten. *(Wacht even tot de lantaarn brandt)* En één goede raad: blijf hier binnen en mocht u een trein horen, ren dan in godsnaam niet naar buiten om ernaar te kijken.

RICHARD — Hou toch op met die oudewijvenpraat. Dat u in die spooktrein gelooft, moet u zelf weten... maar wij niet, begrepen?

SAUL — Wat u wil, meneer.

CHARLES — En als u weg wilt, ga dan ook weg.

SAUL — Oké. *(Pakt de lantaarn op en loopt naar de deur)* Een goede nacht, allemaal.

RICHARD — Goedenacht.

TEDDIE — Welterusten en een prettige rit, ouwe kanjer. Ik hoop dat u drijfnat regent.

SAUL — Dank u, meneer. U ook een goede nacht.

(Met de lantaarn in zijn hand gaat hij naar buiten, terwijl hij dreigend naar TEDDY kijkt, en sluit de deur)

TEDDY — *(Naar de centrale deur en doet hem open)* Geef de baby een kus van mij. *(Sluit de deur)* Geestig figuur, die vent.

RICHARD — Laten we alles gereedmaken voor de nacht. De dames kunnen beter hier slapen. Dat is droger dan in het kassakantoor.

MISS BOURNE — Ik heb kussens genoeg, maar toch weet ik zeker dat ik nergens kan slapen.

RICHARD — *(Tegen TEDDIE)* Help eens even met deze tafel. Hé, jij!

TEDDIE — *Ik?* O... goed.

(RICHARD en TEDDIE verplaatsen de tafel naar het raam rechtsachter. CHARLES draagt het bankje naar de tafel en ELSIE helpt hem)

RICHARD — *(Nog steeds bij de tafel)* Hier zou iemand op kunnen slapen.

CHARLES — Wacht eens even, wat zijn we dom geweest.

RICHARD — Wat is er?

CHARLES — We hebben die vent niet gevraagd om eten mee te nemen, als hij terugkomt.

ELSIE — Misschien denkt hij daar zelf wel aan.

CHARLES — Ik betwijfel het.

RICHARD — Ik ook.

MISS BOURNE — Het is een zeer attente man. Dat zal ik doorgeven aan de Spoorwegen.

(Er bonst iets tegen de buitendeur. Iedereen draait zich snel om en kijkt ernaar)

CHARLES — Wat is dat? *(Naar de deur en doet hem open)*.

(SAUL leunt met zijn rug tegen de deur en als die opengaat, valt hij naar binnen met zijn fietslantaarn in zijn hand)

RICHARD — Mijn God! *(Rent en buigt zich over SAUL heen)*

PEGGY — Is hij ziek?

MISS BOURNE — Jeetjemina, jeetjemina... dat kan toch niet...

ELSIE — *(Gilt opeens)* Ah!!

RICHARD — Wat is er?

ELSIE — Kijk! Kijk! De lantaarn!

CHARLES — Ja en?

ELSIE — Je weet toch wat hij zei? "Voor de deur vonden ze hem met de brandende lantaarn nog in zijn hand."

CHARLES — *(Trekt zijn horloge tevoorschijn)* Elf uur! Mijn God!

DOEK

Tweede bedrijf

Decor: dezelfde ruimte, ongeveer een kwartier na het eerste bedrijf.

Als het doek opengaat, zit MISS BOURNE ineengedoken in de leunstoel bij de haard.

PEGGY leunt linksvoor tegen het dranghekje voor het loket en ELSIE zit aan het linkereinde van de tafel en probeert een sigaret aan te steken.

ELSIE — *(Als de lucifer weer uitgaat)* Nou, zeg! *(Strijkt een volgende aan, maar die dooft ook)* Verdorie!

PEGGY — Uw hand trilt. Zal ik 'm voor u aansteken?

ELSIE — Dank u, maar mijn hand is volkomen rustig. Deze lucifers zijn waardeloos. *(Steekt een derde lucifer aan en daarmee kan ze haar sigaret eindelijk aansteken)*

MISS BOURNE — Hoe kunt u op zo'n moment nou roken, dat snap ik echt niet. Jeetjemina!

PEGGY — Een sigaret kalmeert de zenuwen.

ELSIE — Welnee, *mijn* zenuwen zijn volkomen in orde.

MISS BOURNE — O, jeetje! Wat staat ons allemaal te wachten?

PEGGY — Niets, miss Bourne. Vergeet niet dat er drie mannen bij ons zijn... er is geen gevaar.

MISS BOURNE — Ja, maar daarnet waren het er nog vier.

ELSIE — Probeert u daar niet meer aan te denken.

MISS BOURNE — Hoe kan ik het helpen dat ik eraan denk?! Hij lag daar!... O, wat vreselijk! *(Begint te snikken)*

PEGGY — Miss Bourne, alstublieft, wees sterk. *(Probeert haar te troosten)*

MISS BOURNE — Nooit gedacht dat mij zoiets kon overkomen. Soms lees je dingen in de krant, afschuwelijk, maar dat is altijd ver weg. Ik woon al zoveel jaar samen met mijn zus, maar nog nooit is er zoiets verschrikkelijks met mij gebeurd.

PEGGY — Maar er is toch niets met u gebeurd?

JUFFROUW BOURNE — Niets gebeurd?! Jeetjemina! Niets gebeurd?! Hoe kunt u dat nou zeggen? O jee, ik word nooit meer de oude! *(Bevend duikt ze ineen in haar stoel)*

ELSIE — U moet echt proberen om tot rust te komen.

MISS BOURNE — Dat doe ik ook... echt, ik doe m'n best, maar het is allemaal zo afschuwelijk!

(CHARLES komt binnen vanuit het kassakantoor, gevolgd door RICHARD en TEDDIE)

(Opeens) Wie is daar?!

CHARLES — Goed volk... Wij zijn het maar.

RICHARD — (*Sluit de deur en loopt naar rechts*) Nou dames, deze nare toestand heeft ons allemaal flink doen schrikken, ik weet het, maar laten we toch proberen om het hoofd koel te houden.

MISS BOURNE — Kunnen we niet ergens anders naartoe?

RICHARD — Da's een goed idee, alleen regent het nu harder dan ooit... het komt gewoon met bakken naar beneden. En los daarvan, we hoeven nu nergens meer bang voor te zijn. We hebben de arme kerel in de andere kamer gelegd en de deur afgesloten. Probeer er maar niet aan te denken.

MISS BOURNE — Niet aan denken! Jeetjemina!

RICHARD — Laten we wel wezen. Er is in Engeland geen huis te vinden, waar niet iemand is gestorven; en geen station waar niemand is verongelukt, en wat die arme vent daar betreft... Tsjá, mensen gaan soms plotseling dood. En we kunnen ons troosten met de gedachte dat hij geen pijn had of wat dan ook.

PEGGY — Dus zijn dood heeft volgens u niets te maken met het verhaal dat hij ons vertelde?

RICHARD — Beste jongedame, zet het toch uit uw hoofd. Het leven zit vol toeval.

TEDDIE — Maar dit was wel behoorlijk sterk, vind u niet? Het gebeurde allemaal precies, zoals hij had verteld...

CHARLES — Kop dicht, idioot die je d'r bent.

TEDDIE — Het tijdstip, de lantaarn, alles klopte.

CHARLES — Zie je dan niet dat je iedereen bang maakt?!

TEDDIE — En terecht! We zijn verdoemd! Verdoemd!

(PEGGY *begint te giechelen*)

CHARLES — (*Dreigend*) Nog één woord...

Teddie — Ik probeer iedereen alleen maar op te vrolijken. Het is hier zo'n dooie boel.

MISS BOURNE — Er zijn vreselijke bovennatuurlijke krachten aan het werk. Dat voel ik aan alles.

RICHARD — Onzin.

MISS BOURNE — Dat zei u vorige keer ook, en kijk wat er is gebeurd.

RICHARD — Het is allemaal puur toeval.

CHARLES — U moet niet piekeren, miss Bourne, dat heeft geen zin.

MISS BOURNE — Dan was er nog dat gezicht voor het raam.

CHARLES — *(Werpt een blik naar PEGGY)* Dat heeft zij zich vast verbeeld.

MISS BOURNE — En ik zag iets bewegen in de andere kamer en dat weet ik absoluut zeker.

Richard — Die deur is nu op slot.

MISS BOURNE — Stel dat die trein komt, wat doen we dan?

CHARLES — Welke trein?

MISS BOURNE — Wel, de spooktrein waar hij het over had, natuurlijk.

CHARLES — O, dat is maar een sprookje.

MISS BOURNE — Maar stel dat hij echt komt...

TEDDY — Dan moeten we hem tegenhouden, vind ik, en om een lift vragen.

CHARLES — Laten we in godsnaam ons hoofd koelhouden.

MISS BOURNE — Geloof u dan niet in geesten?

CHARLES — Ik geloof niet dat ze bestaan, maar misschien bestaan ze ook wel.

MISS BOURNE — Hoe bedoelt u?

(Er klinkt weer regen)

CHARLES — Het zou dwaas zijn om de verklaringen van anderen in twijfel te trekken, ook al heb ik zelf geen paranormale gaven. Dan zou ik evengoed de kapitein van een oosterse lijnboot een bedrieger kunnen noemen, omdat ik nog nooit in India ben geweest.

MISS BOURNE — Precies, zo denk ik er ook over.

CHARLES — Maar dat is allemaal niet relevant, want er is hier niets bovennatuurlijks.

(Met een harde klap valt het trekkoord van het loket dicht)

MISS BOURNE — O! O!

(Iedereen schrikt en kijkt naar het trekkoord van het loket)

RICHARD — *(Staat op)* Het trekkoord van het loket is omlaag gekomen, dat is alles. Niets bovennatuurlijks in ieder geval.

TEDDIE — Dit doet me ergens aan denken; maar wat ook alweer? Ik weet het... Golder's Green!

RICHARD — Op dat station ben ik nog nooit geweest.

TEDDY — Niet het station, het crematorium.

MISS BOURNE — O!

(PEGGY begint weer te giechelen)

CHARLES — *(Woest)* Nou ben ik het zat!

(CHARLES begint driftig zijn jasje uit te trekken, terwijl PEGGY naar hem toesnelt om hem te kalmeren)

PEGGY — *(Lacherig)* Laat hem toch, Charlie. Hij maakt maar een grapje.

CHARLES — Dat zal ik 'm dan eens snel afleren!

TEDDY — Wist u dat ze de lijken daar...

CHARLES — Houd toch eindelijk eens je mond!

(Terwijl Peggy hem probeert tegen te houden, loopt Charles dreigend op Teddy af, die een veilig heenkomen zoekt)

TEDDY — Nee, maar dit gaat u echt leuk vinden. Ze schuiven de lijken daar namelijk...

CHARLES — Kop dicht!

PEGGY — Rustig, Charlie, rustig!

TEDDY — U bent een moeilijk publiek. *(Hij gaat zitten en CHARLES kalmeert)*

MISS BOURNE — O jeetjemina, waarom ben ik ooit weggegaan van m'n arme zus?

ELSIE — Stil maar. Het komt allemaal goed.

MISS BOURNE — Ik voel me zo zwak. Ik ga flauwvallen, ik weet het zeker.

TEDDIE — *(Springt overeind)* Zeg, ik heb opeens een geweldig idee!

(CHARLES komt dreigend naar hem toe)

CHARLES — Nog één woord over Golder's Green...

TEDDIE — Nee, dat verhaal kunt u mooi schudden. Dat vertel ik niet meer. *(Haalt een flacon uit zijn zak)* Deze was ik helemaal vergeten.

RICHARD — Wat is dat?

TEDDIE — Whiskey.

PEGGY — Zie je, Charlie, niks aan de hand.

(RICHARD komt naar TEDDIE toe en neemt de fles van hem over)

RICHARD — Dat komt goed uit! Kom, mevrouw Bourne, neemt u hier maar wat van.

MISS BOURNE — O jeetje, nee, ik denk er niet aan. Ik raak nooit een druppel aan!

ELSIE — Maar dit telt niet, mevrouw Bourne. U moet een slokje nemen gewoon als medicijn.

MISS BOURNE — O nee, daar komt niets van in.

RICHARD — Toe maar.

MISS BOURNE — Wat zou de dominee daar wel niet van zeggen?

RICHARD — Hij zou zeggen dat u verstandig bent geweest.

(TEDDIE *gaat op het bankje voor het raam achter zitten en vouwt een krant open*)

MISS BOURNE — Denkt u dat echt?

RICHARD — Zeker weten!

MISS BOURNE — Nou, één nipje dan maar. (*Neemt de flacon, drinkt een beetje en sputtert*) Ah! Brr!
Nu heb ik mijn belofte gebroken. Jeminee, het is lang niet zo smerig als ik me had voorgesteld.

RICHARD — Ik zou nog een beetje nemen.

MISS BOURNE — Ja, denkt u?

RICHARD — Absoluut.

MISS BOURNE — Nog één slokje dan... (*Brengt de flacon weer omhoog en drinkt*)

TEDDIE — (*Plotseling*) Hé! (*Stormt met de krant naar voren*)

(PEGGY, CHARLES, ELSIE en RICHARD *komen naar hem toe*)

RICHARD & CHARLES — Wat?

TEDDIE — Zullen we met z'n allen deze kruiswoordpuzzel maken?

RICHARD — Doe niet zo idioot, man.

(MISS BOURNE *drinkt in een paar slokken de flacon leeg*)

CHARLES — En begin niet zo plots te schreeuwen.

TEDDIE — Jullie hebben allemaal een hekel aan mij, hè?

RICHARD & CHARLES & ELSIE — Ja.

TEDDIE — O... nou... dat wilde ik alleen maar even weten.

RICHARD — (*Tegen MISS BOURNE*) Voelt u zich al beter?

MISS BOURNE — Ik voel me *ietsje* beter, geloof ik.

RICHARD — (*Neemt de flacon van haar over*) Mooi zo! (*Geeft de flacon aan TEDDIE*) Ik wist wel dat u daarvan zou opknappen.

TEDDIE — Nou ja zeg!

CHARLES — Wat nou weer?

TEDDIE — Moet u mijn fles zien. (*Houdt hem ondersteboven*) Leeg.

CHARLES — Ja, en?

TEDDIE — Daarnet was hij nog vol... tot aan de rand!

RICHARD — Wauw!

(Allen kijken naar MISS BOURNE)

Haar hoor je niet meer klagen.

TEDDIE — Maar *mij* wel.

MISS BOURNE — Het is vreemd, weet u, maar ondanks alle verschrikkingen hier, begin ik me helemaal gelukkig te voelen.

CHARLES — Lieve God!

PEGGY — Is ze...?

CHARLES — Ja, ik vrees het wel.

(PEGGY begint besmuikt te lachen tot ergernis van CHARLES)

Miss Bourne, wilt u niet even gaan liggen?

MISS BOURNE — Gaan liggen? Waarom?

ELSIE — Dan voelt u zich wat meer op uw gemak, misschien.

MISS BOURNE — Maar, kindje, ik ben al volkomen op m'n gemak.

(Ze leunt met haar hoofd tegen CHARLES aan tot groot vermaak van PEGGY)

PEGGY — *(Ginnegappend)* Wat afschuwelijk!

CHARLES — Hou je een beetje in, Peg.

RICHARD — Het was gewoon een ongelukje.

MISS BOURNE — 'Uitengewoon goed medicijn. Zal ik de dominee zeker aanbevelen. Maakt me helemaal slaperig. Echt iets voor de dominee... Die lijdt zo ontzettend aan insom... insom... slapeloosheid.

ELSIE — Kom, mevrouw Bourne.

(RICHARD komt erbij en helpt CHARLES om MISS BOURNE op te tillen)

MISS BOURNE — Jeetje! Ben helemaal duizelig. *(Glijdt op de grond neer)*

RICHARD — Kom mee, mevrouw Bourne.

MISS BOURNE — Waarom?

CHARLES — We willen u op de tafel leggen om te slapen.

MISS BOURNE — Jongeman, gedraag je een beetje! Waarom op de tafel? Ik heb een prachtig bed van mezelf. Jazeker, dat heb ik. Koperen ledikanten heb ik in iedere kamer.

RICHARD — Koperen ledikanten in iedere kamer?

(Zij tillen haar weer op haar voeten)

MISS BOURNE — Koperen ledikanten in iedere kamer. Met knoppen d'erop! En ik heb een tapijt dat helemaal de trappen opgaat, tot je voor de badkamer staat en daar ligt... linoleum.

(Ze bezwijkt in hun armen)

CHARLES — Kom maar, mevrouw Bourne.

MISS BOURNE — *Miss* Bourne. Niet mevrouw Bourne. Ik ben een juffrouw, weet u... een ongehuwde dame. Maar ik kan je wel vertellen, knap knulletje van me, dat ik niets ben tekortgekomen in mijn jeugd.

(MISS BOURNE zakt ineen. Ze wordt opgetild en bovenop de tafel te slapen gelegd. Dan komt RICHARD naar ELSIE toe)

RICHARD — Gaat het weer een beetje?

ELSIE — Ik wist niet dat ik iets mankeerde.

RICHARD — Je begrijpt best wat ik bedoel... daarstraks.

ELSIE — Wat?

RICHARD — Toen we die kerel dood vonden. Ik maakte me zorgen over jou... je leek helemaal overstuur.

ELSIE — Eén moment van zwakte, meer niet. Ik was niet echt bang.

RICHARD — Natuurlijk niet, ik was er toch?

ELSIE — *(Snel)* Ja. *(Herstelt zich)* Maar als jij er niet was geweest, had het niets uitgemaakt.

RICHARD — Meen je dat?

ELSIE — Ik hoef geen bescherming. Dat heb ik toch al gezegd?

RICHARD — Ja, maar ik hoopte dat je van gedachten was veranderd. Dat is alles.

ELSIE — Ik verander nooit van gedachten, dat weet je toch.

RICHARD — Luister eens, Elsie...

(ELSIE loopt weg en RICHARD blijft linksvoor achter. CHARLES komt bij hem staan)

CHARLES — *(Met half oog richting TEDDIE)* Het is mij inmiddels wel duidelijk waarom wij in dit land zulke kille gewoontes hebben en elkaar bij voorkeur stug negeren.

Richard — O ja?

Charles — Sommige mensen *wil* je gewoon niet leren kennen.

RICHARD — In dit soort situaties ontkom je daar helaas niet aan. Dan toont ieder z'n ware aard.

CHARLES — Zeg dat wel, ja.

(Hij kijkt naar PEGGY die inmiddels is uitgelachen en met ELSIE praat)

PEGGY — *(Vrolijk)* Ze heeft de hele fles leeggedronken!

ELSIE — Misschien maar goed ook voor die arme ziel. Nou kan ze tenminste slapen.

PEGGY — Die wordt niet meer wakker voor het weer licht is.

TEDDIE — Voor mij is het anders flink balen. Wist ik veel dat zij de hele fles zou leeg—

PEGGY — *(Plots gealarmeerd)* Luister eens! *(Gaat staan)*

ELSIE — Wat is er?

PEGGY — Luister! Luister!

(Ook RICHARD en CHARLES luisteren)

RICHARD — En?

PEGGY — Ik zou zweren dat ik buiten een voetstap hoorde.

RICHARD — Een voetstap buiten?

TEDDIE — *(Doet hem na)* Een-voetstap-buiten?

(RICHARD gaat naar het raam en kijkt naar buiten)

CHARLES — Schat, je bent gewoon oververmoeid.

PEGGY — Ik weet het zeker, Charlie.

Richard — Dat zullen we snel eventjes ophelderen.

(Hij maakt aanstalten om de deur te openen)

ELSIE — Niet doen!

RICHARD — Waarom niet?

ELSIE — Alsjeblieft.

(Verward over de plotse bezorgdheid van ELSIE blijft RICHARD staan)

TEDDIE — *(Met een zucht)* Laat mij het dan maar weer opknappen.

(Hij opent de deur en verdwijnt naar buiten. Het achtergebleven gezelschap kijkt gespannen toe. Opeens klinkt er een ijzelijke kreet. TEDDIE strompelt weer naar binnen en houdt zich vast aan beide deurstijlen. Vol afschuw)

Daar is... daar is...

ELSIE — Wat? Wat?

TEDDIE — *(Opgewekt)* Niemand te zien.

(Van pure opluchting schiet PEGGY in een hysterische lachbui. De rest van het gezelschap reageert verontwaardigd)

CHARLES — *(Woedend)* Nou is het genoeg!

(Bliksemsnel trekt hij zijn jasje weer uit en wil op TEDDIE afstevenen, maar RICHARD verspert hem de weg)

RICHARD — *(Sussend)* Negeren, beste kerel, geen aandacht aan besteden.

CHARLES — Hij weet maar niet van ophouden!

TEDDIE — Ik wist wel dat u het zou waarderen.

(Bezorgd legt ELSIE een hand op de schouder van PEGGY die nog steeds hinnikt van het lachen. Onopgemerkt door het hele gezelschap schrijdt door de openstaande deur een doodsbleke vrouw van 25 jaar naar binnen. Het is JULIA PRICE, gekleed in een prachtige avondjurk met daarover een uitgaansmantel.)

RICHARD — *(Tegen CHARLES)* Morgen bent u weer van hem af.

ELSIE — *(Tegen PEGGY)* Gaat het wel?

(PEGGY is gekalmeerd en knikt naar ELSIE, maar schrikt zich plotseling lam, als ze achter haar JULIA ontwaart. Het hele gezelschap valt stil en draait naar de doodsbleke jonge vrouw toe toe, die de centrale deur achter zich sluit en als een geestverschijning door de ruimte waart)

JULIA — *(Richting PEGGY en ELSIE)* Zeg op, is hij gekomen?

(Onbewust deinzen PEGGY en ELSIE van haar weg. PEGGY staart geschrokken naar JULIA en is niet in staat om te antwoorden)

ELSIE — Pardon?

(JULIA komt naar CHARLES en RICHARD toe)

JULIA — Is hij gekomen?

RICHARD — Ik begrijp u niet helemaal, ben ik bang.

JULIA — U weet het wel. U moet het weten.

RICHARD — Ik vrees toch van niet.

JULIA — *(Tegen CHARLES)* Help me alsjeblieft!

CHARLES — Wat... wat is er aan de hand?

JULIA — Verstop me voor hem, verstop me!

RICHARD — Goed, we verstoppen u, maar voor wie?

JULIA — Voor hem.

RICHARD — Maar... uh... wie is 'hem'?

JULIA — U moet me helpen. Zorg dat hij mij niet terughaald, ik kan niet terug, echt niet.

MANNENSTEM — *(Buiten beeld vanuit de verte)* Julia! Julia!

JULIA — *(Tegen CHARLES)* Daar komt hij! Wat moet ik doen?! Hij zal me vinden. Hij zal me weer terugbrengen. Help me dan toch!

CHARLES — Rustig maar. Wij beschermen u wel.

JULIA — Ik moet me verstoppen... daarbinnen *(Wil naar deur linksachter)*

RICHARD — *(Verspert haar de weg)* Nee! Nee! Niet daarheen.

JULIA — Waar moet ik dan naartoe?

RICHARD — Maakt niet uit, alleen niet daar.

MANNENSTEM — *(Links buiten beeld, als voorheen)* Julia, Julia!

JULIA — O god, daar is hij!

PEGGY — Het komt wel goed.

JULIA — Het komt helemaal niet goed.

(Rent naar achteren en verbergt zich achter de centrale deur, als JOHN STERLING, een lange, magere man in een overjas naar binnen komt)

STERLING — Hallo?!

(Hij staat plotseling stil)

Wie zijn jullie in vredesnaam?

RICHARD — Dat wilde ik juist aan u vragen.

STERLING — Ik ben hier met een zeer dringende reden.

RICHARD — En wij zijn hier louter door omstandigheden.

STERLING — O?

CHARLES — En beslist niet uit vrije wil. We hebben onze aansluiting gemist en moeten hier wachten tot de volgende trein.

STERLING — Maar er komt helemaal geen volgende trein.

RICHARD — Precies.

STERLING — Weet u wel wat dit voor plek is?

TEDDIE — Nou en of!

STERLING — Dit is het station van Fal Vale.

CHARLES — Dat hadden we al begrepen, ja.

RICHARD — En wat doet u hier zo onverwacht?

STERLING — Mijn naam is dokter STERLING en ik ben op zoek naar mijn patiënt.

(Even valt er een stilte)

RICHARD — Uw patiënt?

STERLING — Ja. Heeft u hier nergens een jongedame gezien? Ik heb alle reden om aan te nemen, dat zij naar deze plek zou komen.

RICHARD — Dan is zij dus weggelopen van u?

STERLING — In zekere zin, ja. Heeft u haar gezien?

RICHARD — Maar waarom is ze weggelopen? En waarom zou ze hier naartoe komen?

STERLING — Dat kan ik helaas niet bespreken met derden. Dat is vertrouwelijk.

CHARLES — Wat u wilt. Dan kunnen we u ook niet verder helpen.

STERLING — Dan kijk ik zelf toch even. Ik weet zeker dat ze hier moet zijn.

(Hij gaat naar de deur linksachter, maar RICHARD verspert hem de weg)

CHARLES — Ho! U kunt daar niet naar binnen... niet nu!

STERLING — En waarom niet, meneer?

CHARLES — Omdat... Omdat daar iets is, wat we moeten uitleggen.

STERLING — Daar is ze dus!

CHARLES — Nee, hoor!

STERLING — Het spijt me, ik geloof u niet.

CHARLES — Ik geef u mijn erewoord.

STERLING — Dat is niet goed genoeg.

RICHARD — Het is echt zo.

(Een ogenblik staat STERLING in dubio, dan kiest hij eieren voor z'n geld en loopt naar de openstaande, centrale deur)

STERLING — Het is heel dom van u om zich hiermee te bemoeien.

(Het gezelschap slaakt al een zucht van opluchting, maar op het laatste moment blijft dokter STERLING in de deuropening staan, alsof hij iets heeft gehoord. Met een snelle beweging sluit hij de centrale deur en een doodsbang Julia komt tevoorschijn, die er gehurkt achter zat)

STERLING — Zo, daar ben je dus.

JULIA — Het heeft toch geen zin. Ik kan niet terug... Dat weet u best.

STERLING — Vooruit, Julia. We gaan, voordat het weer gaat regenen.

JULIA — Nee, nee, ik kan niet.

STERLING — Wees nou verstandig.

JULIA — U kunt praten wat u wilt, maar ik blijf hier toch.

STERLING — *(Naar haar toe en pakt haar beet)* Geen sprake van!

JULIA — *(Rukt zich los van hem)* Raak me niet aan. *(Gilt)* Ga weg!

(RICHARD komt naar voren)

STERLING — Je komt mee, Julia, of je nou wilt of niet.

(JULIA rent naar RICHARD en verschuilt zich achter hem)

JULIA — Help me! Alsjeblieft!

STERLING — Je laat me geen andere keuze...

(Hij wil JULIA grijpen, maar RICHARD blijft in de weg staan)

RICHARD — Het spijt me, maar deze dame heeft ons om bescherming gevraagd.

STERLING — Blijft u hier alstublieft buiten.

(CHARLES stelt zich solidair naast RICHARD op)

CHARLES — U neemt deze dame niet tegen haar zin mee.

STERLING — Zeg, bemoeit u zich met uw eigen zaken, meneer.

CHARLES — Dit zijn onze zaken.

(STERLING beseft dat hij tegenover beide mannen geen enkele kans maakt. Stilte)

STERLING — Goed, dan zal ik u vertellen hoe het zit.

RICHARD — Als u denkt dat dat iets uitmaakt.

STERLING — U heeft het verhaal over deze plek zeker wel gehoord?

CHARLES — Dat het op dit station zou spoken, bedoelt u?

STERLING — Ja. Door dat ellendige spooktrein-gedoe heeft zij haar... uh ja... haar uh... waanideeën gekregen.

RICHARD — *(Zachtjes)* U bedoelt, dat zij...?

STERLING — Voor die tijd was er niets met haar aan de hand. Een gelukkig kind, een onbezorgde jeugd... tot zij een paar jaar geleden 's avonds in de buurt van dit station was en meende de trein te hebben gezien.

JULIA — *(Fel)* Die heb ik ook gezien... Dat weet u best... Ik heb hem gezien.

STERLING — En dat was zo'n grote schok voor haar, dat zij... tsja... voorgoed van streek is geraakt. Meestal merk je er niets van, hoor, dan kan ze gewoon thuis wonen, maar er zijn avonden waarin zij overtuigd is dat de spooktrein weer zal rijden en

dat oefent dan een onweerstaanbare aantrekkingskracht op haar uit. Ze moet en zal hem weer zien. Dit is één van haar slechte avonden. Daarom wilde ik haar een paar nachtjes onderbrengen in de *Blackadon* kliniek in Plymouth. Ik hoop dat u het nu begrijpt.

JULIA — Vanavond zal hij komen. Ik weet zeker dat hij komt.

STERLING — Tuurlijk, Julia, tuurlijk.

JULIA — U denkt dat ik gek ben, maar ik weet het zeker. Ik voel het. En ik heb me nog nooit vergist. Die nacht dat de zwerver stierf... Toen voelde ik het ook!

STERLING — (*Tegen de anderen*) En zo gaat ze maar door, ziet u. Feit, fictie, alles haalt ze door elkaar, want dat met die zwerver is toevallig echt waar.

JULIA — *Alles* is echt waar, alleen wilt u me niet geloven.

RICHARD — (*Tegen STERLING*) Ja, dat heeft de stationschef ons al verteld.

STERLING — O, die ouwe Saul Hodgkin. Waar is hij, eigenlijk?

RICHARD — Uhm... er is hier vanavond iets vervelends gebeurd.

STERLING — Wat dan?

RICHARD — Die beste kerel wilde ons hier niet laten overnachten; dat vond hij niet veilig.

JULIA — Zie je wel: *hij* voelde het ook!

RICHARD — Hij heeft ons het hele verhaal verteld en toen moest hij naar huis, zei hij. Hij stak zijn fietslantaarn aan en vertrok. Daarna hoorden we een bons en toen we opendeden, vonden we hem voor de deur... dood.

STERLING — Lieve God!

JULIA — Ik wist het. Wat heb ik je gezegd? Misschien geloof je me nu?

STERLING — Rustig aan, Julia. (*Tegen RICHARD*) Ik zou graag even kijken naar die arme vent.

RICHARD — Goed, dokter. We hebben hem in het kassakantoor gelegd.

STERLING — Ik zal hem wel even onderzoeken. (*Naar de deur linksachter*)

(*RICHARD haalt de deur van het slot en STERLING gaat naar binnen. Als in trance staat JULIA bij de open haard en PEGGY houdt haar gebiologeerd in de gaten*)

PEGGY — Denkt u dat hier sprake is van een bovennatuurlijke kracht?

JULIA — Absoluut.

(*Opeens gaat er een rilling door haar lichaam en PEGGY deinst achteruit*)

Dat is precies waar ze die arme Ted Holmes vonden, op de grond voor die deur.

ELSIE — Wat zegt dat nou? Twee toevallige sterfgevallen, dat heeft toch niets te maken met een spooktrein?!

JULIA — Maar het begon allemaal met de dood van Ted Holmes precies twintig jaar geleden. *(OnheilsPELLend)* De geschiedenis herhaalt zich keer op keer op keer...

(Doodsbenauwd staart PEGGY naar JULIA en schrikt op, als STERLING weer binnenkomt vanuit het kassakantoor)

STERLING — Zeg, wat zijn dit voor grappen?!

RICHARD — Pardon?

STERLING — Vindt u dit nou echt om te lachen?

RICHARD — Wat bedoelt u?

STERLING — U zei toch dat Saul Hodgkin dood was neergevallen?

CHARLES — Ja. We hebben hem daar naar binnen gedragen. Hoezo?

STERLING — Gaat u zelf maar kijken.

RICHARD — Wat in vredesnaam...?

(RICHARD en CHARLES gaan het kassakantoor binnen en keren even later beiden weer terug)

Maar hij... hij...

CHARLES — Hij is weg.

STERLING — Inderdaad.

PEGGY — Weg? Dat kan niet.

STERLING — Ik stel deze grap niet op prijs, dames en heren. Zeker niet gezien de toestand van mijn patiënt. Hoe *kunt* u hier om lachen?!

ELSIE — Maar we hebben hem allemaal gezien!

JULIA — *(Fluistert opeens)* Ik weet het...

(Het hele gezelschap valt stil en staart gespannen naar JULIA die in een trance door de ruimte beweegt, alsof ze het licht heeft gezien).

Ik weet hoe het zit...

PEGGY — *(Angstig)* Hoe dan?

JULIA — *(Naar RICHARD en CHARLES)* Zien jullie het niet?

RICHARD — *(Verward)* Wat niet?

JULIA — Het is toch duidelijk... Het was... Ted Holmes.

(Een eerbiedige stilte)

STERLING — Wat bedoel je in godsnaam?

JULIA — Was het een kleine man met een baard?

PEGGY — Ja! Ja!

STERLING — Maar Saul Hodgkin heeft toch ook een baard?

JULIA — Die ouwe Saul ligt op dit moment veilig en wel thuis in bed.

(Ze kijkt de reizigers doordringend aan)

U heeft niet hem gevonden voor die deur... maar Ted Holmes.

(PEGGY begint te hyperventileren en CHARLES schiet haar te hulp)

ELSIE — Maar dat is onmogelijk... onmogelijk!

JULIA — O ja? Als het Saul Hodgkin was, waar is hij dan?

STERLING — Dit is absurd!

JULIA — Iemand kan toch niet zomaar in rook opgaan?

RICHARD — Daar is vast een logische verklaring voor.

JULIA — En het gebeurde precies om elf uur. Net als toen.

CHARLES — Ik begrijp het ook niet.

JULIA — Maar ik wel... Ted Holmes is terug!

(Voor een ogenblik staat het hele gezelschap aan de grond genageld)

STERLING — *(Zacht)* Alsjeblieft Julia, kom mee.

JULIA — *(Opeens furieus)* Voor de laatste keer: ik blijf hier. U probeert me gek te maken. U weet net zo goed als ik dat de trein eraan komt. En toch beweert u dat ik het me verbeeld... Maar ik ga niet weg, hoe bang ik ook ben. Ik laat me door u niet meer opsluiten. Ik zal weleens laten zien dat ik gelijk heb. U kunt me doodslaan, maar ik ga niet weg! *(Naar links)*

STERLING — *(Volgt haar)* En nou is het genoeg, Julia.

JULIA — Raak me niet aan! Ga weg! Ga weg!

RICHARD — Laat haar toch hier, dokter. Als haar aanvallen zijn begonnen door die trein, dan houden ze misschien ook op, als ze ziet dat er geen trein komt.

(STERLING denkt een ogenblik na)

STERLING — Goed dan, we blijven... Ik heb weinig keus.

JULIA — Deze ruimte zit vol ogen... die allemaal naar me staren... staren en staren en staren! (*Plotseling tegen PEGGY die gespannen toekijkt*) Kijk me niet zo aan! (PEGGY *deinst geschrokken weg*) Jullie denken dat ik gek ben, maar ik ben niet gek. Deze ruimte is vergeven van het kwaad! Waarom helpen jullie me niet?

RICHARD — We willen u best helpen.

JULIA — Nietwaar. U bent even bang van deze plaats als ik, maar u wilt het niet toegeven. U geeft mij de schuld.

STERLING — Rustig maar, Julia. Het is al goed.

JULIA — En als hij komt, zul je dan niet meer zeggen dat ik gek ben?

STERLING — Natuurlijk niet.

JULIA — Goed dan.

(*Stilte*)

STERLING — (*Zacht tegen anderen*) Al met al kunt u volgens mij beter vertrekken. Ik heb geen medicijnen bij me en weet niet hoe haar toestand zich vannacht verder ontwikkelt.

RICHARD — (*Fluistert*) Hoe bedoelt u? Kan zij gewelddadig worden?

STERLING — O, lang niet altijd, hoor.

CHARLES — Maar het is mogelijk?

STERLING — Ik wil het u graag besparen.

RICHARD — Maar met dit weer naar buiten... daar voel ik eerlijk gezegd weinig voor.

STERLING — Het is maar een mijl of vijf naar de boerderij en het lijkt me beter een nat pak te riskeren, dan... hoe zal ik het zeggen, *vervelende toestanden* mee te maken.

CHARLES — Wat vind jij, Peg?

(*Maar PEGGY is volledig gefocust op JULIA en hoort CHARLES niet*)

(*Tegen de anderen*) Uh... het lijkt me beter om te vertrekken.

ELSIE — (*Snel*) Dat vind ik ook. Niet dat ik angstig ben, hoor, maar deze ruimte is wel erg ongemakkelijk.

RICHARD — Goed dan, we gaan.

(*Iedereen komt in beweging*)

TEDDIE — (*Naar linksachter*) Eén moment, beste kerel.

RICHARD — Ja?

(*TEDDIE wijst naar MISS BOURNE, die in een diepe slaap is verzonken*)

TEDDIE — Wat doen we met de gravin?

CHARLES — Jeetje, ja!

(Het geluid van een stromende regen)

STERLING — *(Ziet MISS BOURNE voor het eerst)* Wie is dat?

RICHARD — Deze dame hoort bij ons.

STERLING — Is ze niet in orde?

RICHARD — Uhm, niet echt.

ELSIE — Zij kan nooit vijf mijl lopen.

STERLING — *(Naar MISS BOURNE)* Wat is er met haar aan de hand?

RICHARD — Uhm, ja. Hoe zal ik het zeggen, dokter. Ze voelde zich opeens niet goed worden en wij hebben haar overgehaald om een beetje uh... whiskey te nemen. En we konden helaas niet voorkomen dat zij uh... uh...

TEDDIE — ... de hele fles leegzoop. In recordtijd.

STERLING — Dus ze is... uh...

RICHARD — Ze was niet veel gewend, begrijpt u.

TEDDIE — Je moet flink oefenen om zo'n portie aan te kunnen. *(Kijkt naar CHARLES)* Wat is er?

CHARLES — Doe niet zo belachelijk.

TEDDIE — Wedden dat zij morgenochtend een flinke kater heeft?

RICHARD — *(Tegen STERLING)* Zoals u ziet, brengt ons dat in een lastig parket.

STERLING — Laat deze dame dan maar bij mij.

CHARLES — Maar stel dat Miss Bourne wakker wordt, dan schrikt ze zich lam.

STERLING — Een andere mogelijkheid is er niet.

(Met reisdekens en aktetassen gaat RICHARD naar ELSIE)

TEDDIE — Ik heb een briljant idee. Moet je horen, buiten giet het weer. Ik ga geen vijf mijl door zo'n rottige plensbui lopen, vanwege een of andere geest. Ik blijf ook hier en zal voor Miss Bourne zorgen. Ze mag mij wel, geloof ik. Tenminste, dat zou wel moeten, nadat ze al mijn whiskey heeft gebietst.

STERLING — Dat hoeft niet, hoor. Gaat u maar met de anderen mee.

TEDDIE — Geen denken aan.

(Door een windvlaag slaat de regen tegen de ramen)

RICHARD — Volgens mij kunnen we allemaal beter blijven. Wat vind jij, Elsie?

- ELSIE — Ik durf wel. *(Zet haar aktetas neer en komt naar de stoel rechts)*
- CHARLES — En wat denk jij ervan, Peg?
- (PEGGY heeft alleen oog voor JULIA en geeft geen antwoord)*
- (Tegen anderen)* Uhm... wij houden het hier ook wel uit.
- RICHARD — *(Tegen STERLING)* Dat is dan geregeld. We blijven.
- STERLING — Niet erg verstandig, als u het mij vraagt.
- (ELSIE gaat zitten in de stoel rechts naast de open haard)*
- TEDDIE — Integendeel. Ik vind deze hele toestand maar wat geestig.
- STERLING — Goed dan, als u het allemaal zeker weet.
- (Ook TEDDIE is bij de open haard gaan zitten en staart in het vuur)*
- TEDDIE — Dit doet me zo sterk denken aan het crematorium van Golder's Green tijdens de Spaanse griep. Echt frappant. Er waren toen zoveel slachtoffers...
- JULIA — *(Staat op en gaat naar hem toe)* Ja? En? Wat was er met die slachtoffers?
- TEDDIE — Nou uh... die lagen opgestapeld in de gang, omdat de ovens—
- RICHARD — Luister eens, voor de laatste keer, wij willen dat verhaal niet horen.
- TEDDIE — Het is anders echt een verhaal voor bij het kampvuur.
- (Er valt een stilte. Men hoort de regen tegen de ramen slaan)*
- STERLING — Heus, het zou veel beter zijn om de dames weg te brengen.
- JULIA — Als hij komt, zeggen ze, dan hoor je het sombere geklingel van de bel... Doodeng. Luister maar... ding, ding, ding!
- STERLING — Dat is de regen, Julia.
- JULIA — Misschien. Ik moest juist denken... hier in deze wachtkamer brachten ze die dode mensen... ding, ding, ding!
- STERLING — Rustig, Julia, rustig maar!
- JULIA — Hij komt eraan, zeg ik jullie! Hij is bijna hier. Ik voel het. Kijk, kijk dan toch! *(Ze loopt door de ruimte, tegen RICHARD)* Ziet u het niet? Daar!
- RICHARD — Waar?! Wat?!
- STERLING — Julia! Julia!
- JULIA — *(Alsof ze echt Holmes ziet)* Kijk dan! Daar is Ted Holmes weer! Hij komt het kantoor uit! De lantaarn in zijn hand. Zien jullie hem niet?
- (Angstig volgt het hele gezelschap haar bewegingen)*

STERLING — Julia, alsjeblieft!

JULIA — *(Loopt naar de deur)* Hij komt naar de deur toe. *(Deinst achteruit)* Kijk, hij doet de deur open!

(De deur vliegt open en ELSIE en PEGGY schreeuwen het uit)

RICHARD — Lieve hemel!

STERLING — *(Naar deur en kijkt naar buiten)* Niets aan de hand. Het was alleen maar de wind. *(Sluit de deur)*

TEDDIE — Dit is allemaal verdraaid bizar. *(Richting kassakantoor)*

STERLING — Kom, Julia. Laten we naar die andere kamer gaan. Deze plek is niet goed voor jou. *(JULIA loopt met STERLING mee en als ze bij de deur komt, draait ze zich om. STERLING loopt verder)*

JULIA — Als u de deur opent, zult u hem daar weer vinden.

(Af met STERLING. RICHARD gaat richting kassakantoor, dan twijfelt hij en wil juist de centrale deur openen, als ELSIE hem tegenhoudt)

ELSIE — Dick!

(Haalt zijn hand van de klink af)

Laten we ook daarbinnen gaan.

RICHARD — Waarom ook niet.

(Beiden af naar kassakantoor.)

Nadat RICHARD en ELSIE de wachtkamer hebben verlaten, loopt TEDDIE naar de centrale deur. Hij kijkt ernaar en staat stil. Weer zet hij een stap richting kassakantoor en keert terug naar de centrale deur. Juist wanneer hij zijn hand op de klink legt, schopt CHARLES per ongeluk de kolenkit omver met een enorm kabaal. TEDDIE vliegt het kassakantoor in. CHARLES kijkt naar PEGGY die zichzelf langzaam weer lijkt te hervinden)

CHARLES — *(Voorzichtig)* Gaat het weer een beetje?

(PEGGY zit in de leunstoel met haar gezicht naar het vuur en geeft geen antwoord)

Ik had me onze huwelijksnacht heel anders voorgesteld. Het is afschuwelijk om jou zo... angstig te zien.

PEGGY — Die vrouw... Ik krijg de kriebels van haar. Zij ziet dingen, die wij niet kunnen zien, maar ik voel dat ze gelijk heeft. Zou ze paranormaal zijn?

CHARLES — Welnee, ze is gewoon in de war.

PEGGY — Maar Ted Holmes dan? Ze leek zo zeker van haar zaak.

(CHARLES *loopt nieuwsgierig naar de centrale deur en staat even stil*)

Stel dat ze gelijk heeft...

(CHARLES *opent de deur en loopt naar buiten. PEGGY hoort hem niet gaan*)

O Charlie, ik ben zo blij dat je bij me bent. We moeten elkaar steunen. Misschien is dat wel het positieve van deze nacht... het besef dat we alle problemen samen aankunnen. Kom bij me zitten, schat, en geef me een kus. Dan zal ik niet meer bang zijn. (*Er valt een stilte*). Kom lieverd, nu kan het, we zijn alleen. (*Weer een stilte, dan beseft ze dat ze werkelijk alleen is*) Charlie, waar ben je? (*Staat op en ziet de deur openstaan*) O god, Charlie?! Waar ben je, Charlie?! (*Gaat naar deur en kijkt naar buiten. Gilt in paniek*) Charlie?! Charlie, waar ben je?!

CHARLES — (*Spreekt buiten beeld vanuit de verte*) Alles in orde, Peggy.

(*Komt teruggerend*)

Niets aan de hand, Peg. Ik dacht dat ik buiten iemand hoorde fluisteren en ging even kijken wie het was.

(*Hij sluit de centrale deur met een dreun en PEGGY schuifelt terug naar de haard*)

PEGGY — (*Overstuur*) Ik dacht... Ted Holmes... O Charlie, nou weet ik precies hoe het voelt, als jij er niet meer bent.

(*Ongemerkt is de deur van het kassakantoor opengegaan en geruisloos komt TEDDIE naast CHARLES staan. Die kijkt opzij en schrikt zich lam*)

CHARLES — (*Geërgerd*) Besluit me niet zo, man!

TEDDIE — (*Verontwaardigd*) Nou ja zeg! Eerst praat ik te veel, dan weer te luid en als ik helemaal niets zeg, is het ook niet goed!

CHARLES — Blijf gewoon uit mijn buurt, dan is alles opgelost.

TEDDIE — Ik wil u beiden juist even spreken.

CHARLES — O?

TEDDIE — Ja. Ik ehh... wil u waarschuwen.

PEGGY — (*Nerveus*) Waarvoor dan?

TEDDIE — Nou, weet u... Ik heb zo'n akelig vermoeden... dat we in groot gevaar verkeren.

PEGGY — O mijn God!

CHARLES — Is dit weer één van uw grappen?

TEDDIE — Integendeel. Gewoon een voorgevoel dat er nog iets staat te gebeuren.

PEGGY — (*Paniekerig*) Ik voel het ook! Zo duidelijk!

(Ze begint zenuwachtig door de wacht ruimte te ijsberen.)

CHARLES — *(Tegen TEDDIE)* Ziet u dan niet wat u aanricht?! Hou toch uw mond!

TEDDIE — Maar u moet me geloven: het ergste gaat nog komen!

PEGGY — Ik geloof u!

CHARLES — Wat dan?! Wat staat ons volgens u te wachten?!

TEDDIE — Ja, dat is het vreemde... Dat weet ik niet.

(CHARLES kijkt hem grimmig aan.)

Daarom moet u mij iets beloven.

PEGGY — *(Nerveus)* Wat moeten we beloven?! Wat?!

TEDDIE — Als er iets onaangenaams gebeurt, laat u zich dan leiden door mij.

(Stilte)

CHARLES — *(Zacht)* Door u?

TEDDIE — Precies. Kan ik op uw steun rekenen of niet?

PEGGY — Maar wat gaat u dan doen?!

TEDDIE — Dat is nou het grappige... Ik heb nog geen flauw idee.

CHARLES — *(Dreigend)* Door u?!

TEDDIE — Ja. Is dat zo vreemd?

(CHARLES komt dreigend op TEDDIE af en die deinst achteruit in een hoek.)

CHARLES — *(Woest)* U bent de hele reden dat wij hier zitten! Door u is het hier onaangenaam en ondraaglijk! Het enige grote gevaar hier dat bent u!

PEGGY — *(Gilt)* Charlie, alsjeblieft, niet doen!

(Gealarmeerd door het rumoer komen RICHARD, ELSIE, JULIA en STERLING de wacht-ruimte binnengesnel)

TEDDIE — Ik voel me geveleid.

CHARLES — Met uw bespottelijke maniertjes, uw misplaatste geintjes en uw stuitende gebrek aan respect voor uw medemens. Uw aanwezigheid hier is niet te harden!

TEDDIE — De jongens van de Club zouden trots op me zijn.

CHARLES — Dus doet u ons een genoegen... *(grijpt TEDDIE in de nek en draait zijn arm op z'n rug. Zo duwt hij hem richting kassakantoor)*... en laat ons met rust!

PEGGY — Niet vechten, Charlie, er zijn al problemen genoeg!

CHARLES — Die ben ik juist aan het oplossen.

- TEDDIE — *(Tegen RICHARD)* Uhh, als het niet teveel moeite is... *Doe iets!*
- RICHARD — O, sorry, u heeft gelijk.
(Hij snelt naar de deur van het kassakantoor en houdt hem voor CHARLES open. Die werpt TEDDIE naar binnen, neemt de sleutel eruit en draait de deur op slot.)
- CHARLES — Ziezo. Dat voelt al een stuk beter.
- RICHARD — *(Geamuseerd)* Ik kan u geen ongelijk geven.
(Als CHARLES en RICHARD zich weer naar de wachtruimte draaien, staat JULIA roerloos naar iets te luisteren.)
- JULIA — Luister! Daar is het weer.
(Iedereen kijkt naar haar.)
Ding, ding, ding. Hij komt eraan. Net als toen.
- STERLING — Julia, alsjeblieft.
- JULIA — De stoomfluit, het krijsen van de remmen, het gillen van de fluit. Harder, harder, harder! Zo hard dat het lawaai je bijna vermorzelt. Het is vreselijk, vreselijk.
- STERLING — *(Naar JULIA)* Kom dan mee!
- JULIA — Nee, nee, hij laat me niet gaan! Hij houdt me hier. Waarom gaan jullie niet weg en laten mij hier achter?
- RICHARD — Omdat wij niet bang zijn.
- JULIA — Dat maakt het allemaal nog gevaarlijker. Als de trein komt...
- RICHARD — De trein kan niet komen.
- JULIA — Jullie denken dat ik gek ben. Maar dat ben ik niet.
- STERING — Tuurlijk niet, Julia.
- JULIA — Daar kwam hij die nacht, denderend door het dal! En toen schoten de remmen vast... knarsend... schurend!
- RICHARD — Pas wanneer de trein ook komt, geloof ik die flauwekul. Niemand kan met treinen rotzooien, dat is wel zeker.
- JULIA — Het gieren van de remmen... scheurend en krassend... het gekrijs van de stoomfluit... en een dode man op het perron. Het gebulder wordt luider en luider... en toen... de rivier in... kadoef! Horen jullie hem niet? Waarom gaan jullie niet weg. Er is nog tijd.
- RICHARD — We kunnen nu niet weg.

JULIA — Stop dan in hemelsnaam je oren dicht! Sluit je ogen. Vergeet niet wat er met mij is gebeurd. Wees gewaarschuwd, o, wees toch gewaarschuwd!

RICHARD — De trein komt niet. Dat is onmogelijk.

(Er valt een korte stilte, dan klinkt van buiten het geluid van een kloksein in de verte. Het rinkelt op melancholische wijze. Weer valt er een korte stilte)

JULIA — Geloven jullie me nu?

STERLING — *(Tegen RICHARD)* "Er is meer tussen hemel en aarde, Horatio"... hè.

CHARLES — Misschien kwam het door de wind?

JULIA — Nee, nee! Het sein! Het kloksein! Dat rinkelt anders nooit.

RICHARD — Maar kom nou toch, dit is de twintigste eeuw.

JULIA — Een *miljoen* jaar is nog geen seconde in de eeuwigheid.

RICHARD — Hoe laat is het?

CHARLES — *(Kijkt op zijn horloge)* Eén minuut voor twaalf.

ELSIE — Wat was dat?

RICHARD — Huh?

ELSIE — Ik dacht dat ik een stoomfluit hoorde.

JULIA — Hij komt eraan! Hij komt eraan!

RICHARD — In je verbeelding zeker.

ELSIE — Nee, echt niet, ik weet zeker dat ik een fluit hoorde.

RICHARD — *(Wil naar de deur gaan)* Dan gaan we toch kijken.

JULIA — Nee, nee, hier blijven!

(De stoomfluit van de trein klinkt in de verte)

RICHARD — Mijn god! Ze heeft gelijk!

CHARLES — Wat?

RICHARD — Een trein. Hoort u het niet?

(Weer klinkt de stoomfluit iets dichterbij)

STERLING — Dus toch.

JULIA — Zie je wel! Ik wist het!

PEGGY — *(Overstuur)* Hij komt! Hij komt echt!

JULIA — *(Triomfantelijk)* Ik heb het toch gezegd?! Daar komt hij!

ELSIE — We moeten hier weg! *(Ze grijpt de deurklink en trekt)* Dicht!

(CHARLES komt snel naar haar toe en trekt verwoed aan de deur.)

CHARLES — Hij is op slot! We zitten vast!

(Vanuit het kassakantoor wordt op de deur gebonst.)

TEDDIE — Laat me eruit!

PEGGY — *(Hysterisch)* We gaan eraan! We gaan er allemaal aan!

JULIA — Denderend door het dal! Voorwaarts! Voorwaarts! Voorwaarts!

STERLING — *(Verbijsterd)* Het klopt dus toch...

(ELSIE rent doelloos door de ruimte op en neer.)

ELSIE — We moeten vluchten!

(RICHARD omklemt haar stevig met beide armen.)

RICHARD — Rustig maar, meisje van me.

TEDDIE — *(Vanuit kassakantoor)* Doe die deur open!

CHARLES — We kunnen nergens heen!

(Volledig buiten zinnen begint PEGGY te gillen.)

Peggy in godsnaam!

(Hij houdt haar bij de schouders beet, maar PEGGY blijft gillen. Het lawaai van de naderende trein wordt steeds sterker.)

JULIA — *(Euforisch)* Geloven jullie me nou?! Ha-ha-ha!

RICHARD — Rustig blijven, Elsie!

ELSIE — *(In paniek)* Nee! Nee! Laat me los!

Ze breekt los uit zijn omhelzing, springt op de tafel, grijpt de waterfles en smijt hem dwars door één van de ruiten van het raam. Op dat moment dendert de trein met een oorverdovend gebulder door het station met een woest gillende stoomfluit. JULIA lacht hysterisch. ELSIE deinst achteruit en valt flauw van de tafel... in de armen van RICHARD. CHARLES slaat PEGGY met de vlakke hand in het gezicht, zodat haar gegil afbreekt en...

het DOEK valt.

Derde bedrijf

DECOR: *Dezelfde ruimte, een half uur later. De twee bankjes zijn linksvoor tegen elkaar gezet en ELSIE is erbovenop gelegd.*

Wanneer het doek opengaat, staat STERLING over haar heengebogen. RICHARD zit op zijn knieën naast ELSIE en kijkt gespannen toe. PEGGY staat bij het loket met haar rug naar CHARLES toe. Ze huilt zachtjes.

STERLING — Hm...

RICHARD — Wat is het, dokter?! Een flauwte?

STERLING — Hm, hm, hm...

(STERLING houdt de pols van ELSIE beet en kijkt op zijn horloge.)

RICHARD — Of is het haar hart?!

(STERLING klapt zijn vesthorloge dicht.)

STERLING — Ik kan niets voor haar doen.

RICHARD — *(Schrikt)* O nee toch! Is ze...?

STERLING — Nee, dat niet, maar ik heb geen instrumenten bij me. Een stethoscoop bijvoorbeeld had best handig geweest.

RICHARD — Maar komt het weer goed?!

STERLING — Lastig te zeggen. Haar pols is stabiel, maar vrij zwak. Het kan nog alle kanten op.

RICHARD — *(Geëmotioneerd)* Ik vergeef het mezelf nooit, als haar iets overkomt.

STERLING — Ze moet verschrikkelijk zijn geschrokken.

TEDDIE — Maar waarvan dan?

(Vanuit het kassakantoor steekt TEDDIE zijn hoofd door het loket)

Zou iemand zo vriendelijk willen zijn om mij te vertellen wat er is gebeurd?!

CHARLES — Tuurlijk. U zit opgesloten in het kassakantoor.

(Met een krachtige beweging schuift hij het loketraam dicht, zodat TEDDIE maar ternauwernood zijn hoofd kan terugtrekken.)

PEGGY — *(Huilerig)* Mijn moeder had toch gelijk. Vertrouw nooit een Murdock.

CHARLES — Maar schatje toch... Lieverd...

(Hij legt zijn hand op haar schouder, maar PEGGY schudt hem af.)

PEGGY — Met mooie praatjes word je erin geluisd en als je alles hebt opgegeven en geen kant meer uitkunt, dan pas komt hun ware aard naar boven!

CHARLES — Het was één tikje.

PEGGY — Op onze trouwdag nota bene!

CHARLES — Ik zei toch dat het me speet.

PEGGY — Is dat de voorbode van de rest van ons huwelijk?! Word ik voortaan iedere dag zo mishandeld? Laat het me alsjeblieft even weten.

CHARLES — Peggy, lieveling, je had jezelf niet meer onder controle.

PEGGY — Vind je het gek?! Het wemelt hier van de geesten, d'r rijdt een complete spooktrein voorbij en mijn echtgenoot is een gewelddadige broot!

TEDDIE — Is dat zo? De spooktrein? Wat amusant! Heeft iemand hem gezien?

(Met zijn hoofd uit het loketraam volgt hij doodleuk het gesprek tussen PEGGY en CHARLES. Tot het uiterste getergd reageert CHARLES zich af op het loketraam dat hij enkele malen krachtig neergooit. Net op tijd trekt TEDDIE zijn hoofd terug.)

CHARLES — Houdt-u-nou-nooit-eens-op?! M'n-trouwdag-heeft-u-al-verstierd-en-nu-richt-u-ook-m'n-hele-huwelijk-ten-gronde!

PEGGY — Tsss, moet je jezelf nou toch zien! Ontluisterend!

(Aan de andere kant van de wachtruimte beweegt ELSIE onbewust een arm.)

RICHARD — Kijk!

(Iedereen kijkt naar ELSIE. PEGGY loopt weg van CHARLES en komt dichterbij. Ook STERLING komt naar ELSIE toe.)

Ze bewoog.

STERLING — Weet u het zeker? Was het geen stuiptrekking?

RICHARD — Volgens mij niet.

(ELSIE beweegt weer.)

STERLING — Nee, maar! U heeft gelijk.

(RICHARD knielt neer naast ELSIE en strijkt over haar voorhoofd.)

RICHARD — O, liefste...

(ELSIE opent haar ogen en kijkt naar RICHARD)

ELSIE — *(Zwakjes)* Dick, ik heb zo naar gedroomd. Echt een nachtmerrie. Dat wij ruzie hadden en dat we zaten opgesloten in een of andere wachtkamer. Afschuwelijk!

RICHARD — Ja uhh... rustig maar, schat. Niets aan de hand.

(Hij helpt ELSIE overeind te zitten.)

STERLING — Hoe voelt u zich nu?

(Verbaasd kijkt ELSIE naar dokter STERLING en vervolgens naar de ruimte om zich heen. Meteen slaat de paniek weer toe.)

ELSIE — O God, dit is het! Nou weet ik het weer! De geesten, de trein!

RICHARD — Shht, stil maar. Ik ben bij je.

(RICHARD omhelst haar en ELSIE klemt zich aan hem vast.)

ELSIE — Laat me niet in de steek, Dick. Ik ga dood, als je weggaat.

RICHARD — Ik laat je nooit alleen, Elsie. Wees maar niet bang.

ELSIE — O, wat ben ik dom geweest. Zo dom.

RICHARD — Dat is helemaal niet erg, kindje.

ELSIE — Dat is wel erg, Dick. Dat is verschrikkelijk.

RICHARD — Maar het is nu weer goed.

ELSIE — Haal me hieruit! Alsjeblieft!

RICHARD — Tuurlijk, schatje, vertrouw maar op mij.

STERLING — Dat lijkt me inderdaad het beste. We moeten hier zo snel mogelijk vandaan.

(Hij loopt naar de centrale deur.)

TEDDIE — Waarom eigenlijk?

(Het hoofd van TEDDIE is weer door het loketraam verschenen. Dreigend draait CHARLES zich naar hem toe.)

CHARLES — U weet werkelijk niet van ophouden.

TEDDIE — Maar het is toch zo?! Die spooktrein hebben we gehad. Wat kan ons nu nog gebeuren?

(Stilte. Iedereen laat de woorden van TEDDIE bezinken.)

JULIA — Nu komen de doden.

(Iedereen draait zich naar JULIA toe in een hoek van de wachtkamer, alsof ze haar helemaal waren vergeten. Als in trance komt het meisje naar voren.)

Met Ben Isaacs aan het hoofd die Rots der Eeuwen zingt.

PEGGY — *(Geschrokken)* Ja, dat is zo! Dat heeft die stationschef gezegd! 'Zes doden werden omhooggehaald uit de modder!'

JULIA — *(Omineus)* En hier worden ze neergelegd... de lijken... in deze wachtkamer.

(JULIA pakt een stoel in het midden en schuift hem aan de kant.)

STERLING — In hemelsnaam, Julia, hou op!

- PEGGY — Maar stel dat ze gelijk heeft?!
- CHARLES — Peggy, laten we alsjeblieft ons hoofd niet verliezen.
- PEGGY — (*Geprikkeld tegen CHARLES*) Het *kan* toch?! Met die spooktrein wilde ook niemand haar geloven, maar hij is wel degelijk gekomen!
- RICHARD — Ja, daar kunnen we niet omheen.
- PEGGY — En de stationschef die net als Ted Holmes precies om elf uur doodviel op die drempel, dat klopte ook!
- TEDDIE — Knap staaltje trouwens, de verdwijning van die kerel, want geloof me, er zit hier verder geen enkel raam.
- (CHARLES *zet een dreigende stap in zijn richting.*)
- Oké, oké, ik zeg al niets meer.
- (TEDDIE *grijpt zelf het loketraam en schuift het naar beneden.*)
- PEGGY — Dus grote kans dat de rest van het verhaal ook klopt!
- (*Ze stapt snel opzij, als JULIA de stoel naast haar beetpakt.*)
- JULIA — We moeten plaatsmaken... voor de doden.
- CHARLES — Dokter, het is uw patiënt. Brengt u haar alstublieft tot bezinning.
- (STERLING *komt niet in beweging, maar staart bedachtzaam voor zich uit*)
- STERLING — Wie moet wie tot bezinning brengen? Toen ik vanavond hier kwam, dacht ik dat de legende over dit station slechts een onschuldig, plaatselijk verzinsel was. Maar nu weet ik dat niet meer zo zeker...
- PEGGY — (*Huilerig*) We hadden moeten luisteren naar die stationschef... naar die Ted Holmes of wie het ook was... We hadden hier nooit moeten blijven.
- STERLING — Volkomen mee eens. Kom Julia, we gaan.
- (CHARLES *trekt aan de deurklink, maar de deur blijft gesloten.*)
- CHARLES — Hoe?! De deur is nog steeds op slot.
- (STERLING *loopt naar CHARLES toe en bekijkt de deur.*)
- STERLING — Kunnen we hem niet openbreken?!
- (*Beide mannen zetten kracht om de deur open te trekken, maar tevergeefs. Ondertussen is ELSIE rechtsvoor een beetje tot zichzelf gekomen.*)
- ELSIE — (*Zacht*) Dick, over die trein, hè... Volgens de stationschef was dat toch een extra trein om een gezelschap op te halen uit Truro?
- RICHARD — Ja, ik geloof het wel.

ELSIE — Vreemd.

(Ze staart voor zich uit, alsof ze de trein weer voorbij ziet komen.)

RICHARD — Hoezo?

ELSIE — De trein die ik voorbij zag komen...

RICHARD — Ja?

ELSIE — ... dat was een goederentrein.

(RICHARD kijkt haar bevreemd aan en verzinkt in gedachten.)

CHARLES — *(Tegen STERLING)* Misschien kunnen we de scharnieren eruit lichten?

STERLING — Uitstekend idee! Met een hamer en een spijker.

(Beiden draaien zich van de deur af en kijken de hele ruimte rond op zoek naar geschikt materiaal.)

Voortaan neem ik mijn instrumenten overal mee.

JULIA — Daar komen ze... de doden... Ik hoor ze naderen...

(CHARLES en STERLING zoeken in de hele wachtkamer naar mogelijk gereedschap.)

STERLING — Alsjeblieft, Julia, niet nu. Je wilde de spooktrein zien en die heb je gezien. Dus nu is het tijd om te gaan.

(Opeens gilt PEGGY.)

PEGGY — O God, te laat!

(Door het raam verschijnt in de verte de gloed van een rode lantaarn.)

Een rode lantaarn!

STERLING — Wie is het?! Wie?!

JULIA — De doden zijn gekomen... Maak plaats... Maak plaats...

(Iedereen deinst weg van de centrale deur. Alleen CHARLES probeert door een getralied raam naar buiten te kijken, maar kan nauwelijks iets ontwaren.)

CHARLES — Het is maar één persoon. Door die regen kan ik hem niet goed zien. Alleen een grijze baard en een pet.

STERLING — Dat is 'm... Ben Isaacs!

(Op dat moment begint in de verte een schorre mannenstem te zingen. Het schijnsel van de rode lantaarn komt steeds dichterbij.)

MANNENSTEM — *(Zingt)* 'Rots der eeuwen, in Uw schoot. Berg mijn ziele voor den dood.'

PEGGY — O, lieve God.

- JULIA — *(Begint mee te zingen)* '... voor den dood. Eenmaal als de stonde slaat, dat dit lichaam sterven gaat...'
- CHARLES — Hij komt hiernaartoe.
- ELSIE — Maar als het Ben Isaacs is... waar zijn die doden dan?
(Het gezang en de rode lantaarn komen steeds dichterbij.)
- PEGGY — Misschien zijn wij dat wel.
- CHARLES — Niet in paniek raken, Peggy.
- PEGGY — Die stationschef zei het toch?! 'Het kijken naar de spooktrein, betekent een zekere dood!'
- ELSIE — Zo is die zwerver ook aan zijn einde gekomen!
- PEGGY — We gaan er allemaal aan!
(Vlak voor de deur breekt het gezang af en opeens wordt de deurklink met een ruk naar beneden getrokken en nog een keer en nog een keer.)
- PEGGY & ELSIE — *(Gillen)* Aaaaaaaahh!
(Opeens een doodse stilte.)
- TEDDIE — Kan iemand even vragen of hij de deur opendoet. Dan kunnen we eruit.
(Witheet vliegt CHARLES naar het loketraam toe.)
- CHARLES — *(Uitzinnig)* Mond houden! Hou nou eindelijk eens uw mond!
- TEDDIE — Het was maar een suggestie, hoor.
- CHARLES — Daar zit niemand hier op te wachten! Wanneer dringt dat nou eens tot u door?! Al uw grapjes en uw commentaar kunnen ons gestolen worden!
- TEDDIE — Maar ik dacht alleen maar: als het een geest is, dan houdt toch geen deur hem tegen. En is het een mens, dan kan hij best eventjes opendoen.
- CHARLES — *Mond dicht!*
- TEDDIE — Mij best. Dan zoeken jullie het zelf maar uit.
(Beledigd schuift hij het loketraam naar beneden.)
- PEGGY — *(Huilt)* Ik hou het niet meer uit. Ik kan niet meer.
- ELSIE — *(Naar haar toe)* Rustig maar. Gewoon blijven ademen.
- STERLING — Het gezang is opgehouden.
(CHARLES gaat weer naar het getraliede raam en kijkt naar buiten.)
- CHARLES — Hij is weg.

PEGGY — *(Huilt)* Wat moeten we doen? Kan er niemand iets doen?

CHARLES — *(Wendt zich tot de anderen)* Precies, we moeten iets doen, anders worden deze vrouwen nog gek.

STERLING — Deze deur moet open, voor hij weer terugkeert.

(Onmiddellijk gaan CHARLES en STERLING weer op zoek naar materialen om de deur te kunnen openmaken. ELSIE heeft de aangeslagen PEGGY op een stoel neergeplant en gaat naast haar zitten.)

ELSIE — De moed niet opgeven. Alles komt goed.

PEGGY — Het komt helemaal niet goed. Het is mijn trouwdag vandaag en ik had me er heel wat van voorgesteld... maar niet dit.

ELSIE — Vanaf nu kan het alleen maar beter worden.

PEGGY — Ik weet het niet. Ik dacht echt dat ik met een lieve man zou trouwen, maar moet je hem nou zien.

(Beide vrouwen kijken naar CHARLES aan de andere kant van de spreekkamer die met krachtige bewegingen een spijker uit het hekje loswrikt.)

Het is een beul.

ELSIE — *(Lacht)* Och, misschien is een flinke crisis op z'n tijd wel goed voor een huwelijk.

(Haar blik volgt RICHARD die naar CHARLES loopt.)

PEGGY — Maar toch niet meteen op de eerste dag?!

(RICHARD is bij CHARLES komen staan, die nog steeds met het balkje bezig is.)

RICHARD — Zeg eens... die Ben Isaacs, hè... Heeft u zijn gezicht ook gezien?

CHARLES — Door de regen nauwelijks. En zijn pet zat diep over z'n ogen. Hoezo?

RICHARD — Nou ja, het is misschien niets hoor, maar mijn vrouw zag die trein voorbijkomen en ehh... zij beweert dus dat het een goederentrein was... en ik geloof haar.

(CHARLES houdt een ogenblik stil en kijkt RICHARD bevreemd aan.)

CHARLES — Maar dat klopt toch niet met het verhaal? Dat was immers een passagierstrein.

RICHARD — Precies.

(CHARLES laat de gedachte even bezinken.)

Daarom was ik benieuwd naar die Ben Isaacs, want als dat geen geest is, dan...

CHARLES — ... speelt er iemand een spelletje met ons.

(RICHARD knikt veelbetekenend met zijn hoofd. Bij de centrale deur houdt STERLING een baksteen omhoog en richt zich tot CHARLES.)

STERLING — Hiermee kan ik hameren. Nu nog een spijker.

CHARLES — Die heb ik al. *(Hij houdt zijn spijker in de lucht. Tegen RICHARD)* Misschien weet dat ellendige heerschap er meer van. *(Hij knikt naar het loket)* Hij probeerde me wijs te maken dat het ergste nog moest komen, maar ik wilde hem niet geloven.

PEGGY — Ja hoor, Charlie, we hebben alle tijd!

(CHARLES haast zich naar de deur, waar STERLING al klaarstaat.)

CHARLES — Ik kom al! Ik kom al! Laten we met deze beginnen.

(Hij houdt de spijker tegen het onderste scharnier en STERLING slaat er met de baksteen tegenaan. RICHARD klopt tegen het loketraam. Geen reactie. Weer klopt hij tegen het loketraam. Opeens schuift het raampje omhoog.)

TEDDIE — We zijn helaas niet geopend. Voor tickets naar Londen, Aberdeen en Truro wordt u vriendelijk verzocht om tijdens kantooruren terug te keren.

(Hij laat het loketraam dichtvallen. RICHARD schuift het loketraam weer open en kijkt het kassakantoor binnen.)

RICHARD — Ik wilde eigenlijk even met u spreken.

TEDDIE — *(Hooghartig)* Dat spijt me dan ten zeerste. U heeft me duidelijk te kennen gegeven dat u mijn gezelschap niet op prijs stelt. Goed. Jammer voor u. Dan niet.

(Bij de deur klinkt het getik van baksteen en spijker tegen het scharnier.)

RICHARD — Neemt u het ons alstublieft niet kwalijk. Door deze hele toestand is iedereen wat prikkelbaar geworden.

TEDDIE — En dat wordt meteen maar gebotvierd op mij?

RICHARD — Daartoe gaf u dan ook alle aanleiding. Het verliezen van uw hoed, het trekken aan de noodrem waardoor we hier terechtkwamen...

TEDDIE — *(Verontwaardigd)* Het is toch niet te geloven! Nog even en u beweert dat ik het allemaal met opzet heb gedaan!

(RICHARD observeert nauwlettend de reacties van TEDDIE.)

RICHARD — Die gedachte kan ik inderdaad niet van me afzetten. Het spookverhaal, een stationschef die in het niets verdwijnt, de situatie hier begint steeds meer de trekken te krijgen van een practical joke. Een bizarre grap waar u en uw Club het patent op lijken te hebben.

TEDDIE — Ha-ha, het idee! Alsof we bij de Club niets belangrijkers te doen hebben, zoals hartenjagen en het voorlezen van de roddelrubriek. Hoe verzint u het?!

RICHARD — Door de trein die voorbijkwam. Dat waren goederenwagens.

(De houding van TEDDIE verandert op slag.)

TEDDIE — Dus toch.

(Het onderste scharnier van de deur schiet met een klap los.)

STERLING — Gelukt! Nu de bovenste nog.

RICHARD — *(Tegen TEDDIE)* Iemand neemt ons hier in de maling met dat spookverhaal en volgens mij weet u daar meer van. U waarschuwde immers Murdock dat het ergste nog moest komen.

(TEDDIE komt naar het loketraam toe.)

TEDDIE — En het ergste gaat ook komen, als u laat merken dat u het bedrog doorziet.

RICHARD — Wiens bedrog? Wie zit hierachter?

TEDDIE — Iets waar u niet tegen opgewassen bent. Laat niemand weten wat u heeft gezien, anders is uw leven in gevaar. En ga hier zo snel mogelijk vandaan... voordat de trein weer terugkeert.

RICHARD — Terugkeert? Maar hoe...

CHARLES — *(Triomfantelijk)* Ja, los!

(CHARLES en STERLING halen de deur uit zijn kozijn en zetten hem tegen de muur. Haastig rapen PEGGY en ELSIE hun spullen bijeen.)

ELSIE — Godzijdank, vlug weg hier.

CHARLES — Waar kunnen we naartoe?

STERLING — Waar we maar willen. We kunnen ergens schuilen in een stal of schuur. Alles is beter dan dit, vindt u ook niet?

PEGGY — Ja, ik wel.

(RICHARD gaat naar de tafel, waarop MISS BOURNE ligt te slapen.)

RICHARD — En wat doen we met deze dame?

STERLING — We moeten haar wakker maken. In het ergste geval dragen we haar wel.

RICHARD — Goed. *(Tegen CHARLES)* Wat vindt u ervan, Murdock?

CHARLES — Ik ben het ermee eens.

PEGGY — Schiet dan op, voordat Ben Isaacs terugkeert met zijn doden.

(CHARLES komt naar de tafel toe om MISS BOURNE wakker te maken.)

CHARLES — O, zo'n vaart zal dat niet lopen, hoor, want die spooktrein was niet echt.

(RICHARD kijkt geschrokken op. Stilte.)

- STERLING — Niet echt? Hoe kunt u dat nou beweren na alles wat er is gebeurd?
- CHARLES — Mevrouw Winthrop heeft 'm gezien en het was een goederentrein. Dus daar kunnen nooit veel passagiers in hebben gezeten, ha-ha.
- STERLING — *(Tegen ELSIE)* Klopt dat? Heeft u de spooktrein gezien?
(ELsie raakt gewaarschuwd door het gespannen gezicht van RICHARD.)
- ELSIE — Ik ehh... weet het niet meer... ik was zo overstuur...
- CHARLES — *(Aarzelend)* Maar Winthrop vertelde me dat de trein niet klopte met het verhaal. Dat er een spelletje met ons wordt gespeeld.
- STERLING — *(Tegen RICHARD)* Een spelletje?
- RICHARD — Dat lijkt me sterk. We zijn het er allemaal over eens dat het hier spookt.
- CHARLES — Maar u zei me zojuist...
- RICHARD — Laten we geen tijd verspillen. Het is een lange nacht geweest, iedereen is moe. We moeten hier weg voordat er ongelukken gebeuren.
(Hij kijkt CHARLES doordringend aan.)
- STERLING — Maar wacht even. Als er geen spooktrein is, dan lopen we ook geen gevaar en kunnen we net zo goed hier blijven. Zeker met die regen. Dus hoe zit het precies?
- CHARLES — Ik ehh... moet het me hebben verbeeld.
(Gespannen stilte.)
- STERLING — En ik denk van niet... Ik denk dat u de waarheid spreekt.
- RICHARD — Maar dat is absurd! Allemaal hebben we Ted Holmes dood zien neervallen, we hebben allemaal gezien dat hij verdween uit dat kantoor en allemaal hebben we de spooktrein horen voorbijkomen. Daar is maar één verklaring voor: de legende van de spooktrein is waar.
- STERLING — Alleen heeft mevrouw Winthrop nog iets meer gezien... een goederentrein.
- ELSIE — Ja, een goederentrein! Wat maakt dat nou uit?! Ik wil hier weg!
(Ze maakt aanstalten om naar de deur te lopen, maar STERLING blijft in de deuropening staan.)
- STERLING — Dat maakt een heleboel uit, ben ik bang.
(In de stilte die valt, klinkt er een stoomfluit in de verte.)
- CHARLES — De spooktrein... Hij komt weer terug!
- PEGGY — Maar... maar hoe kan dat nou? Volgens het verhaal stortte hij in de rivier.
- ELSIE — Laten we daar ons hoofd niet over breken. We gaan ervandoor, voordat hij hier is.

(Ze maakt een beweging richting deur, maar daar staat STERLING die een pistool tevoorschijn heeft gehaald.)

STERLING — Het spijt me oprecht dat het zover moest komen.

PEGGY — O God!

(Iedereen staat als verlamd. In de verte nadert de trein.)

JULIA — Zes doden werden er gevonden. Hier in deze wachtkamer.

STERLING — Ik kan jullie helaas niet meer laten gaan, want jullie weten teveel.

CHARLES — Maar wat dan?! We weten helemaal niets!

STERLING — Achteruit.

(Met zijn pistool dwingt hij het gezelschap richting open haard.)

PEGGY — *(Ontploft tegen Charles)* Je kunt trots zijn op jezelf! Je hebt je naam weer waargemaakt! Een echte Murdock! Altijd op de verkeerde plaats op het verkeerde moment.

CHARLES — Peggy, lieverd, niet nu.

PEGGY — Mijn moeder zei dat ik meegesleept zou worden in jouw ondergang, maar dat ze zo snel gelijk zou krijgen, had zelfs zij niet kunnen denken! Op m'n trouwdag!

CHARLES — Laten we dit alsjeblieft op een ander moment voortzetten.

RICHARD — Er komt geen ander moment meer, ben ik bang.

(STERLING draait de deur naar het kassakantoor open.)

STERLING — *(In kassakantoor)* Kom er gezellig bij. Hè?!

(Er is niemand meer in het kassakantoor. STERLING komt terug bij het gezelschap.)

Waar is die vreemde snuiter gebleven?

(Iedereen zwijgt, maar langs de ramen en de openstaande deur achter STERLING zien zij TEDDIE voorbisluipe op weg naar de hefboom op het perron. De trein heeft bijna het station bereikt.)

CHARLES — In het kassakantoor. U heeft zelf gezien hoe we hem daar opsloten.

STERLING — Maar daar is hij dus niet meer.

RICHARD — Misschien was het ook een geestverschijning, net als de stationschef?

STERLING — Heel grappig. Zeg op, waar is hij?!

(Als hij PEGGY naar buiten ziet staren, draait hij zich ogenblikkelijk om en ziet TEDDIE bij de hefboom op het perron staan. STERLING snelt naar de deuropening.)

Niet doen! Weg bij die hefboom!

(Hij schiet, maar TEDDIE duikt weg en komt weer tevoorschijn.)

TEDDIE — *(Roept)* Ik zet 'm alleen maar op een zijspoor.

STERLING — Niet doen, idioot!

(Hij schiet weer, maar TEDDIE bukt en weet de hefboom om te zetten.)

U heeft de brug opengezet!

TEDDIE — O... Nou ja... Da's toch geen probleem voor een spooktrein?

(In de verte weerklinkt een reusachtige klap die door merg en been gaat. Met een huiveringwekkend geknars en gekraak verdwijnen de wagons in de Ross-rivier. Het gezelschap luistert in afgrijzen toe.)

ELSIE — Mijn hemel!

STERLING — *(Tegen TEDDIE)* Wat heeft u gedaan?!

(Stilte. Ondertussen zijn CHARLES en RICHARD naderbij geslopen en overmeesteren STERLING die nog steeds naar buiten kijkt.)

RICHARD — Hier dat pistool.

(TEDDIE komt aangelopen.)

TEDDIE — Misschien heb ik het mis, maar dat klonk niet als een spooktrein.

STERLING — *(Verbijsterd)* U bent niet goed bij uw hoofd!

TEDDIE — Dat hoor ik inderdaad wel vaker. *(Tegen CHARLES)* Mag ik dat pistool?

CHARLES — Niet zo snel! Eerst wil ik weten hoe het zit.

STERLING — Heel goed. Deze man moet worden opgesloten.

(Hij zet een stap vooruit, maar CHARLES neemt hem meteen onder schot.)

CHARLES — U ook staan blijven, dokter.

TEDDIE — Dokter? Welke dokter?

CHARLES — Dokter Sterling.

TEDDIE — Die is net zomin een dokter als ik dat ben. Heeft u niet gezien hoe hij de pols van mevrouw Winthrop voelde met zijn duim?

RICHARD — *(Tegen TEDDIE)* En wat is hij dan wel?

TEDDIE — Mag ik u voorstellen aan de heer John Sterling, alias Herbert Silverton, alias Herr Otto Sneitz uit Hamburg. Een uiterst boeiend figuur.

(STERLING begint te lachen)

STERLING — Luister niet naar hem. Deze man heeft dringend hulp nodig voor hij nog meer slachtoffers maakt.

TEDDIE — Zijn firma Silverton Modelling Clay Company heeft een fabriek een paar mijl verderop langs het spoor. In werkelijkheid is dat een distributiecentrum voor wapens die het land worden binnengesmokkeld. In klei kan van alles worden verborgen.

RICHARD — Wapensmokkelaars?!

STERLING — (*Lacht*) Dit is toch absurd! Wapens, klei, het wordt steeds mooier!

TEDDIE — Een schip uit Hamburg voert het wapentuig aan en één keer per maand rijdt een trein vanuit hun fabriek naar de oude pier hier vlakbij. Vrachtwagens zouden teveel vragen oproepen in zo'n stille omgeving.

STERLING — Een klassiek geval van psychose. Als we niet snel ingrijpen, wordt hij agressief.

CHARLES — (*Tegen TEDDIE*) Maar hoe weet u dat zo zeker?

TEDDIE — Tot vanavond wist ik niets zeker. Zo'n twee maanden geleden had ik mijn beste assistent gestuurd om onderzoek te doen, maar hij werd vermoord in deze wachtkamer hier.

ELSIE — Dat was die zwerver die dood gevonden werd!

TEDDIE — Precies. Vanaf dat moment heb ik mij persoonlijk met deze zaak beziggehouden.

STERLING — Dat geloven jullie toch niet?! Wat een fantasie!

RICHARD — (*Tegen de anderen*) Hij liet expres zijn hoed afwaaien, om een nacht op dit station te kunnen doorbrengen.

CHARLES — Oh-ho-ho.

ELSIE — En dat hele verhaal van het ongeluk is dus ook verzonnen?

TEDDIE — Nee, hoor. Dat ongeluk is wel degelijk gebeurd en er heerst hier ook echt een sterk bijgeloof over de spooktrein. Daar maakten zij dankbaar gebruik van, want ze wilden niemand in de buurt hebben om te voorkomen dat de wapens zouden worden ontdekt. Dus toen de stationschef ons niet wegreeg, probeerden ze ons bang te maken. Maar dat is hen niet gelukt, toch?

(*Korte stilte*)

PEGGY — Nee, hoor.

(*In de verte klinken sirene's van snel naderende politieauto's*)

CHARLES — Dus die stationschef, die Saul...

TEDDIE — Omgekocht. En toen hij niet van ons afkwam, heeft hij naar de boerderij van Sterling getelefoneerd en doorgegeven waar wij waren. Er was geen tijd te verliezen, dus kwamen ze halsoverkop hierheen met een onzinnig verhaal om ons alsnog weg te jagen. Het was allemaal afgesproken werk... Alles.

(Buiten zijn de politiewagens tot stilstand gekomen en portieren gaan open.)

CHARLES — *(Tegen STERLING)* Het is mij inmiddels wel duidelijk wie u bent... en dat is geen dokter. *(Tegen TEDDIE)* Maar wie bent u eigenlijk?

TEDDIE — *(Quasi-verbaasd)* O, had ik mij niet voorgesteld? Ik ben inspecteur Morrison van Scotland Yard, afdeling Georganiseerde Misdaad.

RICHARD — Ha, dat was dus uw 'Club'!

TEDDIE — Jullie konden mij wel schieten, hè?

(CHARLES geeft het pistool aan TEDDIE, die meteen STERLING onder schot houdt)

STERLING — U kunt helemaal niets bewijzen!

(TEDDIE gebaart richting deur)

TEDDIE — Bitte folgen Sie mir, herr Otto!

STERLING — Danke schön... ach, verdomme!

(STERLING loopt naar buiten, gevolgd door TEDDIE die hem onder schot houdt. Stemmen van politieagenten die hem begroeten. In de wachtkamer is het stil)

ELSIE — Toch weet ik zeker dat hij zich in één ding vergist. *(Kijkt naar JULIA)* Dat arme kind is zo onschuldig als wat. Ze hebben haar net als ons gruwelijk bedrogen. *(Gaat naast JULIA zitten)* Ik begrijp het wel, liefje. Jou valt niets kwalijk te nemen.

JULIA — Ik kan het allemaal niet meer aan... mijn hoofd... ik verga gewoon.

ELSIE — Tuurlijk, lieve schat. Je bent gewoon oververmoeid na alles wat er is gebeurd.

CHARLES — Zal ik je naar huis brengen?

JULIA — Ja, alstublieft.

(Moeizaam komt ze overeind en doet haar uitgaansmantel om)

RICHARD — Wie bent u eigenlijk?

ELSIE — Zij is het slachtoffer van die afschuwelijke bende.

JULIA — Precies. Die hebben mij bang gemaakt. Zo bang.

(Ze maakt aanstalten om naar de uitgang te lopen. PEGGY ontwijkt haar schichtig)

CHARLES — Waar moet ik je naartoe brengen?

RICHARD — Ja, waar komt u eigenlijk vandaan?

ELSIE — O Dick, laat haar toch met rust. Ze is uitgeput.

JULIA — Ik kan niet meer.

(RICHARD gaat in de deuropening staan)

RICHARD — Een ogenblik.

JULIA — Wat wilt u toch van mij?

ELSIE — Dat arme kind.

RICHARD — Maar wat weten we nou van haar?! Als Sterling geen dokter is, dan kan zij ook nooit zijn patiënt zijn. Dus wie is zij wel?

Elsie — *(Nijdig)* Daar ga je weer. Altijd moet je de baas spelen.

Richard — Ik vraag alleen maar waar ze vandaan komt.

ELSIE — Zij weet nergens iets vanaf, dat weet ik absoluut zeker.

RICHARD — Dat mag ze straks dan mooi vertellen aan de politie.

ELSIE — Zie je wel, je bent en blijft een bullebak—

(In een flits trekt JULIA een mes tevoorschijn dat ze ELSIE op de keel zet)

JULIA — Weg bij die deur!

PEGGY — *(Panisch)* Ik wist het wel! Ik wist het!

RICHARD — Niet mijn vrouw! In godsnaam niet mijn vrouw!

ELSIE — O, Dick...

JULIA — *(Tegen RICHARD)* Dan zou ik maar snel opzij gaan.

PEGGY — Ik voelde gewoon dat ze niet te vertrouwen was.

(Voetje voor voetje beweegt JULIA met ELSIE richting centrale deur, waar RICHARD nog steeds de weg verspert)

ELSIE — Vergeef me, dat ik je bullebak noemde. Dat zal ik nooit meer doen.

RICHARD — O schatje toch, jij mag me alles noemen wat je wilt.

JULIA — Ho, stop! Dit is geen liefdesscene, maar het moment dat ik moet ontsnappen en jij gaat me daarbij helpen. Opzij!

RICHARD — Eerst mijn vrouw loslaten.

JULIA — Beste kerel, je weet niet wie je tegenover je hebt.

PEGGY — Ja, wie bent u toch?

ELSIE — Dick, ga alsjeblieft opzij.

RICHARD — *(Tegen ELSIE)* Als ze jou mee naar buiten neemt, kan ze met je doen wat ze wil.

JULIA — Dat kan ik hier ook, hoor. Jij hebt geen idee waartoe ik allemaal in staat ben. Ik ben Chicago Sal, alias Rooie Jane en word gezocht op drie continenten. Ik ben jouw ergste nachtmerrie.

(Opeens klinkt vanaf het perron het gezang van een rauwe mannenstem.)

MANNENSTEM (TEDDIE) — *(Zingt)* 'Eenmaal als de stonde slaat; dat mijn lichaam sterven gaat'...

(Verbijsterd draait het gezelschap zich naar de deuropening.)

'Als mijn ziel uit de aardsche woon, opstijgt tot des Rechters troon'...

MANNENSTEM (TEDDIE) — *(Zingt)* 'Rots der eeuwen in uw schoot'...

(In de deuropening verschijnt BEN ISAACS in vol ornaat met machinistenpet, witte lange haren, een baard en een rode lantaarn in de deuropening)

'Berg mijn ziele voor den dood'.

(In volslagen paniek begint PEGGY te schreeuwen. Geschrokken laat JULIA haar mes zakken en ELSIE zoekt een veilig heenkomen in de armen van RICHARD.)

JULIA — Hoe... Hoe... Dat kan niet!

PEGGY — Ben Isaacs!

TEDDIE — Niet helemaal.

(Tot ieders verbazing verschijnt vanachter de 'geestverschijning' het gezicht van TEDDIE die zojuist het laatste couplet van Rots der eeuwen heeft gezongen. Hij houdt BEN ISAACS bij diens handboeien vast en duwt hem verder naar binnen. Dan trekt TEDDIE de witte pruik en baard van de 'machinist' naar beneden en SAUL HODGKIN komt tevoorschijn.)

CHARLES — Nou ja zeg, het is die stationschef!

TEDDIE — Saul Hodgkin.

RICHARD — Ik begrijp er niets meer van. Die was toch dood?

TEDDIE — Schijndood. Oud trucje van 'm.

SAUL — Daar had ik jullie mooi mee te pakken.

RICHARD — Maar hij zat daar opgesloten. Hoe kon hij dan toch verdwijnen?

SAUL — *(Bedeesd)* Door een geheime uitgang in het kantoor.

TEDDIE — En die heb ik daarnet ook maar genomen. *(Richting JULIA)* Hè, nachtmerrie?

(Hij richt zijn pistool op JULIA die heimelijk bij het kassakantoor probeert te komen, en zij blijft abrupt staan)

JULIA — Wel verdomme.

PEGGY — *(Tegen SAUL)* Dus u moest ons weghouden.

ELSIE — Ja, of hier opsluiten.

SAUL — Het komt allemaal door hen! Had ik hun smerige geld maar nooit aangenomen!

JULIA — Hou je kop toch!

PEGGY — Daarom verscheen die schim, dat was u!

ELSIE — Ja, en hij heeft ook de deur op slot gedaan.

SAUL — Ik moest wel. Weet u wat een stationschef verdient? Zeker op zo'n miezerig stationnetje. En zij betaalden mij iedere keer vijf pond om te zorgen dat er geen pottenkijkers waren.

JULIA — Daarvoor ga je hangen, verrader!

TEDDIE — Maar jij ook. *(Gebaart met zijn pistool)* Vooruit, lopen!

(JULIA en SAUL verdwijnen door de centrale deur naar buiten terwijl TEDDIE hen voortdurend onder schot houdt. Buiten klinken bevelen van politieagenten en worden autoportieren dichtgeslagen.)

(Binnen staat PEGGY bij de open haard en CHARLES bevindt zich bij de centrale deur naast RICHARD en ELSIE die elkaar nog steeds vasthouden)

ELSIE — *(Tegen CHARLES)* En u had haar nog wel thuis willen brengen.

RICHARD — *(Discreet tegen CHARLES)* Wat dacht u van een functie in mijn nieuwe filiaal, Murdock? U bent precies de man die ik zoek.

CHARLES — Meent u dat nou?

RICHARD — Jazeker. Wat vind jij, Elsie?

ELSIE — O, dat zou geweldig zijn!

RICHARD — Hier is mijn kaartje. *(Overhandigt een visitekaartje uit zijn portemonnee)* Neem over een dag of tien maar contact op.

ELSIE — Dan kunt u gewoon in Engeland blijven en doorgaan met uw huwelijksreis!

(CHARLES kijkt naar PEGGY bij de open haard en bedachtzaam draait hij het visitekaartje tussen zijn vingers rond)

RICHARD — Want wij beginnen juist aan onze tweede, hè Elsie?

(RICHARD en ELSIE kussen elkaar)

CHARLES — *(Onhandig)* Ik ehh... Ik doe het toch maar niet. *(Geeft visitekaartje terug)*

RICHARD — *(Perplex)* Maar dan zit u jarenlang in uw eentje in Afrika!

CHARLES — *(Staat naar PEGGY bij de open haard)* Ja, dat is zo.

(RICHARD en ELSIE kijken verbaasd naar CHARLES, terwijl TEDDIE door de centrale deur naar binnen komt)

TEDDIE — Dames en heren, de auto's staan klaar!

(Snel pakken de anderen hun koffers en reistassen en lopen achter TEDDIE aan naar buiten. RICHARD sluit de centrale deur. Hun stemmen verwijderen zich)

(Binnen heerst stilte. Achterin het vertrek klinkt gekreun. Op de tafel wordt MISS BOURNE wakker. Ze slaat een deken van zich af en gaat moeizaam overeind zitten. Dan rekt ze haar armen uit)

(Buiten klinken haastig naderende stemmen)

RICHARD — Ik wist dat we iets vergeten waren!

ELSIE — O god, dat was verschrikkelijk geweest!

(De centrale deur gaat weer open en TEDDIE, RICHARD en ELSIE, CHARLES en PEGGY snellen naar binnen richting tafel, waarop MISS BOURNE juist haar ogen uitwrijft)

CHARLES — Ze is wakker.

(Iedereen gaat naar haar toe)

TEDDIE — Zo, doornroosje. Heeft iemand u wakker gekust?

MISS BOURNE — O ja, die akelige schobbejak weer.

ELSIE — Hallo, miss Bourne. Gaat het een beetje?

(MISS BOURNE laat haar benen op de grond zakken en gaat staan)

MISS BOURNE — Ik heb zo'n vreselijke hoofdpijn.

RICHARD — Buiten staat een auto voor ons te wachten. Nog even en u bent veilig in Truro.

(MISS BOURNE loopt naar de centrale deur terwijl de rest haar nakijkt)

MISS BOURNE — O, ik ben zo blij dat er niets is gebeurd!

RICHARD & ELSIE & PEGGY — Lieve hemel!

& CHARLES & TEDDIE

DOEK